

ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΟΥ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Lord Byron

Ο ουρανός και η γη [Heaven and Earth]

Μετάφραση: Δ. Ν. Μ.

Εθνική Βιβλιοθήκη, Αθήνα

1. τμ. 1, τχ. 69 (1 Αυγούστου 1867), σ. 325-328
2. τμ. 1, τχ. 70 (15 Αυγούστου 1867), σ. 338-340
3. τμ. 1, τχ. 72 (15 Σεπτεμβρίου 1867), σ. 378-381
4. τμ. 2, τχ. 73 (1 Οκτωβρίου 1867), σ. 7-10
5. τμ. 2, τχ. 74 (16 Οκτωβρίου 1867), σ. 23-34

1. Ο ΟΥΡΑΝΟΣ ΚΑΙ Η ΓΗ.

ΛΟΡΔΟΥ ΒΥΡΩΝΟΣ.

ΠΡΟΣΩΠΑ.

Ἄγγελοι. Σαμιάζας.—Ἄζαζιήλ.—Ραφαήλ.
Ἀνθρώποι. Νῶε.—Ἰράδ.—Σήμ.—Ίάφεθ, υἱὸς
τοῦ Νῶε.

Γουαϊκες. Ἀνάχ.—Ἀολιθαμάχ.—Χορὸς πνευμά-
των τῆς γῆς.—Χορὸς θνητῶν.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ.

Χώρα δασώδης καὶ ὄρεινὴ πλησίον τοῦ ὄρους
Ἀραράτ. — Μεσονύκτιον.

ANAX, ΑΟΛΙΒΑΜΑΧ.

ANAX. Ὁ πατήρ μας κοιμᾶται. Ἴδου
ἡ ὥρα καθ' ἣν οἱ ἀγαπῶντές μας καταβαί-
νουσι κατὰ πᾶσαν νύκτα διὰ μέσου τῶν
σκοτεινῶν νεφελῶν, αἵτινες καλύπτουσι τὸ
ὄρος Ἀραράτ. Πῶς πάλλει ἡ καρδιά μου!

ΑΟΛΙΒΑΜΑΧ. Ἄς ἀρχίσωμεν τὴν προ-
σευχὴν μας.

ANAX. Οἱ ἀστέρες δὲν λάμπουσι πλέον·
τρέμω.

ΑΟΛΙΒΑΜΑΧ. Κ' ἐγὼ ἐπίσης· ἀλλ' ὄχι
ἀπὸ φόβον· φοβοῦμαι μόνον τὴν ἀπου-
σίαν των.

ANAX. Ἀδελφὴ μου, ἂν καὶ ἀγαπῶ
τὸν Ἄζαζιήλ περισσότερον ἢ . . . ὦ! πολὺ
περισσότερον! Τί λέγω, ἡ καρδιά μου ἔ-
γεινεν ἀσεβῆς.

ΑΟΛΙΒΑΜΑΧ. Καὶ εἶναι ἀσεβεία ν' ἀ-
γαπᾷ τις οὐράνια πλάσματα;

ANAX. Ἀλλὰ, Ἀολιθαμάχ, ἀγαπῶ
τὸν Θεὸν ὀλιγώτερον ἀφ' ὅτου ὁ ἄγγελός
του μὲ ἀγαπᾷ. Τοῦτο δὲν μοὶ φαίνεται
καλόν· καίτοι δὲ δὲν διανοοῦμαι νὰ πρά-

ξω τι κακόν, ὅμως αισθάνομαι μυρίους φόβους, οὗς τὸ καλόν δὲν δύναται νὰ προξενῇ.

ΑΟΙΒΑΜΑΧ. Τότε ἐνώθητι μὲ τι γήϊνον πλάσμα, ἐργάζου καὶ κλῶθε. Ὁ Ἰάφεθ σ' ἀγαπᾷ πρὸ πολλοῦ· γενοῦ σύζυγός του, καὶ δὸς τὸ φῶς εἰς ὄντα ἀργιλώδη.

ΑΝΑΧ. Καὶ θνητὸς ἐὰν ἦτο ὁ Ἀζαζήλ δὲν θά τὸν ἠγάπων ὀλιγώτερον· καὶ χαίρω ὅτι δὲν ἔχει οὕτω, διότι δὲν θ' ἀναγκασθῶ ποσῶς νὰ ἐπιζήσω κατόπιν αὐτοῦ· καὶ ὅταν σκέπτομαι ὅτι ἡμέραν τινὰ, ἱπτάμενος ὡς ἀθάνατος, ὀφείλει νὰ ἀποπεύσῃ ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς ταπεινῆς κόρης, ἥτις τὸν ἐλάτρευσε ὡς λατρεύει τὸ ὑπέρτατον Ὄν, ὁ θάνατος μοὶ φαίνεται ἦττον φοβερός. Τὸν λυποῦμαι ἐν τούτοις· ἡ λύπη του θά διαρκέσῃ αἰῶνας, τοιαύτη τοῦλάχιστον θά ἦτο ἡ ἰδική μου ἐὰν ἦμην Σεραφεῖμ, καὶ ἂν ἐπέπρωτο ν' ἀπολεσθῇ.

ΑΟΙΒΑΜΑΧ. Εἰπέ, μᾶλλον, ὅτι θά ἐκλέξῃ ἄλλην τινὰ κόρην τῆς γῆς, καὶ θά τὴν ἀγαπήσῃ ὡς ἠγάπα τὴν Ἀνάχ.

ΑΝΑΧ. Ἐὰν ἐγένετο οὕτω, καὶ αὕτη τὸν ἠγάπα, προτιμώτερον νὰ τὸν ἤξεύρω εὐτυχῇ ἢ νὰ γίνω αὐτῷ πρόξενος ἐνὸς δακρύου.

ΑΟΙΒΑΜΑΧ. Ἐὰν ἐσκεπτόμην ὅτι οὕτω θά συνέβαινε ὡς πρὸς τὸν ἔρωτα τοῦ Σαμιάζα, ἂν καὶ Σεραφεῖμ, θά τὸν ἀπέμρουα περιφρονητικῶς. Ἄλλ' ἄς κάμωμεν τὴν προσευχήν μας. Ἴδου ἡ ὥρα.

ΑΝΑΧ. Σεραφεῖμ! ἐκ τοῦ κόλπου τῆς σφαίρας σου, ὅστις δήποτε καὶ ἂν ἦναι ὁ ἀστήρ ὁ περιέχων τὴν δόξαν σου· εἴτε εἰς τὰ ἀτελεύτητα βάθη τῶν οὐρανῶν ἀγρυπνεῖς μετὰ τῶν ἑπτὰ ἀρχαγγέλων, εἴτε διὰ τοῦ ἀπείρου διαστήματος, αἱ λαμπραὶ πτέρυγές σου ὀδηγοῦσι τοὺς κόσμους εἰς τὰ διαθήματά των, ἀκουσόν με! Ἐνθυμήσου ἐκείνην ἥτις σὲ λατρεύει! καὶ ἐνῶ αὕτη οὐδὲν εἶναι διὰ σέ, σκέφθητι ὅτι σὺ εἶσαι τὸ πᾶν δι' αὐτήν. Σὺ ἄγνοεῖς καὶ εἶθε τοιαῦται λύπαι νὰ ἐπιβάλλωνται εἰς ἐμὲ μόνον! . . . Σὺ ἀγνοεῖς τὴν πικρίαν τῶν δακρύων. Ἡ αἰωνιότης συμπληροῖ τὰς ἡμέρας σου· ἡ καλλονὴ ἀναρχος καὶ ἀτελεύτητος στίλβει εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σου· σὺ δὲν δύνασαι νὰ αισθανθῆς ὡς ἐγώ, ὅτι τοῦτο πάσχουσιν οἱ ἐρώντες, καὶ ὀφείλεις νὰ ὁμολογήσῃς ὅτι οὐδέποτε ἐρασιμιώτερον πλάσμα ἐθρήτ-

νησεν ἐπὶ τῆς γῆς. Σὺ διατρέχεις τὸ ἀπειρον τοῦ παντός, ἐνατενίζεις τὴν μορφήν ἐκείνου ὅστις σὲ ἔκαμε μέγαν, ὡς ἔκαμεν ἐμὲ ἐν τῶν ἐλαχίστων πλασμάτων τῆς ἐκ τῆς Ἐδῆμ. ἐξορισθείτης γενεᾶς· καὶ ὅμως, προσφιλῆς Σεραφεῖμ, ἀκουσόν με! ἐπειδὴ μὲ ἠγάπησας καὶ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἀποθάνω ἐμὴ ὅταν μὲ λησμονήσῃς. Μέγας τῶν ἐν ἀμαρτίαις καὶ φόβοις ἀγαπώντων ὁ ἔρωτος. Συγχώρησόν με, ὦ Σεραφεῖμ! συγχώρησον τὰς τοιαύτας σκέψεις εἰς μίαν κόρην τοῦ Ἀδάμ, διότι τὸ στοιχεῖον ἡμῶν εἶναι ἡ οὐδύνη, ἂν καὶ ἐνίοτε ἀναμίγνυται μετὰ τῶν ὀνείρων μας ἢ εὐδαιμονία τοῦ ἀφαιρεθέντος ἀπὸ τὰ ὄμματά ἡμῶν παραδείσου. Ἡ ὥρα ἤγγικεν. Ἐμφανίσθητι! Ἐμφανίσθητι, Σεραφεῖμ! Ἀζαζήλ μου! ἄφες τοὺς ἀστέρας μὲ τὸ ἴδιον αὐτῶν φῶς.

ΑΟΙΒΑΜΑΧ. Σαμιάζα! εἰς ὅποιονδήποτε μέρος εἶσαι τῶν οὐρανίων χωρῶν τῶν ὁποίων ἀρχεῖς . . . εἴτε καταπολεμεῖς τὰ ὑπερόφανα πνεύματα, τὰ ὁποῖα τολμῶσι νὰ διαφιλονεικῶσι τὸ κράτος πρὸς τὸν δημιουργὸν αὐτῶν· εἴτε μετακαλεῖς ἀστέρα τινὰ πλανηθέντα μετὰ τῶν διαστημάτων τῆς ἀδύσσου· εἴτε ἀξιοῖς ν' ἀναμίγνυσαι μὲ τὰς τῶν ἐπιγείων Χερουβείμ συμφωνίας . . . Σαμιάζα, σὲ καλῶ, σὲ περιμένω, σὲ ἀγαπῶ. Πολλοὶ πιθανὸν νὰ σὲ λατρεύσωσιν, ἀλλ' ὄχι ὡς ἐγώ· ἐὰν ἡ κλίσις σου σοὶ ὑπαγορεύῃ νὰ καταβῆς πρὸς ἐμὲ, κατὰβηθι καὶ συμερίσθητι τὴν τύχην μου! ἂν καὶ ἐκ χοδὸς πεπλασμένη, καὶ σὺ ἐκ φωτὸς λαμπροτέρου τῶν ἐν τοῖς ὕδασι τοῦ παραδείσου ἀντανακλωμένων ἀκτίνων τοῦ ἡλίου, ἡ ἀθανασία σου ὅμως δὲν δύναται νὰ ἀνταμείψῃ τὸν ἔρωτά μου δι' ἔρωτος διακαεστέρου. Ὑπάρχει ἐν ἐμοὶ ἀκτίς ἥτις χωρὶς νὰ λάμπη, φλέγεται, τὸ αισθάνομαι, ὁμοίᾳ πρὸς τὴν λαμπρότητα τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ἰδικήν σου. Εἴα ἡ μήτηρ μας, μᾶς ἐκληροδότησε τὸν θάνατον καὶ τὸ γῆρας, ἀλλ' ἡ καρδιά μου τὰ καταφρονεῖ· καὶ ἂν ἐν τῇ ζωῇ ταύτῃ ὑπάρχει τέλος, πρέπει ἄρα γε νὰ ἀποχωρισθῶμεν διὰ τοῦτο! Σὺ εἶσαι ἀθάνατος . . . κ' ἐγώ ἐπίσης. Αἰσθάνομαι τὴν ἀθανασίαν μου πλημμυροῦσαν ἀπάσας τὰς ἀγωνίας καὶ τρόμους. Θά ἦναι ζωὴ εὐδαιμίων, τὸ ἀγνοῶ, καὶ δὲν ἐπιθυμῶ ποσῶς νὰ τὸ γνωρίσω· τὸ μυστήριον τοῦτο ἀνήκει εἰς τὸν

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ.

ΙΡΑΔ, ΙΑΦΕΘ.

ΙΡΑΔ. Μὴ θλίβεσκι ποσῶς. Τί ὄφελει νὰ περιπλανᾶσαι οὕτω ἄφρονος, ἐν τῇ βαθεῖα σιωπῇ τῆς νυκτός, καὶ νὰ ὑψώνης πρὸς τοὺς ἀστέρας ὀρθαλομοὺς δεδακρυσμένους; οἱ ἀστέρες δὲν δύνανται νὰ σε βοηθήσωσι.

ΙΑΦΕΘ. Ἄλλ' ἡ θεὰ των με ἀνγκουφίζει... ἴσως καὶ αὕτη ἀτενίζει πρὸς αὐτοὺς τὰ βλέμματά της κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην ὡς ἐγώ. Μοι φαίνεται ὅτι τόσον ὠραῖον ἀντικείμενον καλλύνεται ἔτι μᾶλλον διὰ τῆς προσηλώσεως τῶν βλεμμάτων της ἐπὶ τῆς καλλονῆς του, τῆς αἰωνίου καλλονῆς τῶν ἀθανάτων πραγμάτων. Ὡ Ἄνάχ!

ΙΡΑΔ. Ἄλλ' αὕτη δὲν σε ἀγαπᾷ.

ΙΑΦΕΘ. Φεῦ!

ΙΡΑΔ. Καὶ ἡ ὑπερήφανος Ἀολιβαμάχ με καταφρονεῖ ἐπίσης.

ΙΑΦΕΘ. Συμπονῶ ὡσαύτως καὶ σέ!

ΙΡΑΔ. Ἄς μένη ἐν τῇ ἀλαζονεία της· ἐγὼ ὠπλίσθην με θάρρος νὰ ὑποφέρω τὰς περιφρονήσεις της· ἴσως τὸ μέλλον μ' ἐκδικήσῃ.

ΙΑΦΕΘ. Καὶ εὐρίσκεις εὐχαρίστησιν εἰς τοιαύτην ἰδέαν;

ΙΡΑΔ. Οὔτε εὐχαρίστησιν, οὔτε λύπην. Τὴν ἡγάπων με εἰλικρινεῖαν, καὶ θὰ τὴν ἡγάπων ἔτι μᾶλλον ἐν ἀνταπεκρίνετο εἰς τὸν ἔρωτά μου· ἤδη ὅμως τὴν ἐγκαταλείπω εἰς λαμπροτέρας τύχας, ἐν σκέπτεται τοιαύτας.

ΙΑΦΕΘ. Ὅποιας;

ΙΡΑΔ. Νομίζω ὅτι ἀγαπᾷ ἄλλον.

ΙΑΦΕΘ. Ἡ Ἄνάχ;

ΙΡΑΔ. Ὁχι, ἡ ἀδελφὴ της.

ΙΑΦΕΘ. Ὅποιον ἄλλον;

ΙΡΑΔ. Τὸ ἀγνωῶν· ἀλλ' οἱ τρόποι της, ἐὰν ὄχι οἱ λόγοι της, με πείθουσιν ἀρκούντως.

ΙΑΦΕΘ. Πιθκόν! ἀλλὰ δὲν ἔχει οὕτω καὶ διὰ τὴν Ἄνάχ· αὕτη ἀγαπᾷ τὸν Θεὸν της μόνον.

ΙΡΑΔ. Καὶ τί σε ὄφελει ὅποιον ἀγαπᾷ, ἀφ' οὗ δὲν ἀγαπᾷ σέ;

ΙΑΦΕΘ. Εἶναι ἀληθές· ἀλλ' ἀγαπῶ.

ΙΡΑΔ. Καὶ ἐγὼ, ἡγάπων ὁμοίως.

ΙΑΦΕΘ. Καὶ ἤδη ὅτε δὲν ἀγαπᾷς

διὰ νεφελῶν καλύπτοντα τὰς πηγὰς τῶν ἀρετῶν καὶ κακιῶν ἡμῶν Παντοδύναμον, ὅστις οὐδέποτε δύναται νὰ καταστρέψῃ σὲ καὶ ἐμέ, δύναται νὰ μᾶς μεταβάλῃ ἀλλ' ὄχι καὶ νὰ μᾶς μηδενίσῃ· ὡς αὐτὸς εἴμεθα ἐξ αἰωνίας οὐσίας, καὶ ἂν θελίσῃ νὰ κινήσῃ καθ' ἡμῶν τὸν πόλεμον, θὰ τὸν πολεμήσωμεν ἐξ ἴσου. Τὰ πάντα δύναμαι μετὰ σοῦ νὰ ὑπομείνω, θλίψεις αἰωνίας· σὺ δὲν φοβεῖσαι νὰ συμμεθέξῃς τῆς ἐπιγείου ζωῆς μου, καὶ ἐγὼ νὰ ὀπισθοχωρήσω ἐνώπιον τῆς ἀθανασίας σου; ὄχι καὶ ἂν ἀκόμη τὸ δηλητηριώδες βέλος τοῦ ὄφως μέλλει νὰ διαπεράσῃ τὴν καρδίαν μου, καὶ ἂν σὺ ὅμοιος πρὸς ὄφιν, με περιπτύξῃς διὰ τῶν σπειρῶν σου! Ὡ θὰ σοὶ προσμειδιῶ καὶ τότε ἀκόμη καὶ δὲν θὰ σε καταρῶμαι, καὶ θὰ σε θλίβω ἐπίσης γενναίως ἐπὶ τοῦ στήθους μου... Ἄλλὰ κατὰβηθι· ἐλθε νὰ δοκιμάσῃς τὸν ἔρωτα μᾶς θνητῆς πρὸς ἓνα ἀθάνατον! Ἐὰν οἱ οὐρανοὶ περιέχωσιν εὐδαιμονίαν περισσοτέραν τῆς ἐπὶ τῆς γῆς ἢν δύνασαι νὰ ἀνταλλάξῃς, μεῖνε.

ΑΝΑΧ. Ἀδελφὴ μου! ἀδελφὴ μου! βλέπω εἰς τὰ σκοτὴ τῆς νυκτός ὁδὸν φωτεινὴν διανοιγμένην ὑπὸ τῶν πτερῶν των.

ΑΟΛΙΒΑΜΑΧ. Τὰ νέφη ἀπομακρύνονται εἰς τὴν ἐμφάνισίν των ὡς ἂν φέρωσι τὸ φῶς τῆς ἡμέρας.

ΑΝΑΧ. Ἄλλ' ἐὰν ὁ πατήρ μας παρατρήσῃ τὴν λάμπην ταύτην;

ΑΟΛΙΒΑΜΑΧ. Ὁὰ νομίτῃ ὅτι ἡ σελήνη ἀνέτειλεν, εἰς τὴν φωνὴν τῶν μάγων, μίαν ὥραν ταχύτερον.

ΑΝΑΧ. Ἔρχονται! ἔρχεται!... Ἀζαζιήλ!

ΑΟΛΙΒΑΜΑΧ. Ἄς τρέξωμεν εἰς συνάντησίν των! Ὡ! διατί, ἐνῶ εὐρίσκονται ἐκεῖ ἐναέριοι, νὰ μὴ ἔχω πτέρυγας, ἵνα φέρω τὴν ψυχὴν μου πρὸς τὸν Σαμιάζα!

ΑΝΑΧ. Ἰδέ! ἡ παρουσία των ἐφώτισε τὸν οὐρανόν... ἰδέ! ἐπὶ τῆς κεκρυμμένης κορυφῆς τοῦ ὄρους Ἀραράτ ἔλαμψεν ἡδὴ παρευθὺς γλυκεῖα Ἴρις μυρίων χρωμάτων, ἐξαισίον ἔχνος τῆς διαβάσεώς των! Καὶ ἤδη, ἰδοὺ τὸ ὄρος ἐσκοτίσθη καὶ αὐθις ὀπισθεν αὐτῶν.

ΑΟΛΙΒΑΜΑΧ. Ἦγγισαν τὴν γῆν, Σαμιάζα!

ΑΝΑΧ. Ἀζαζιήλ μου!

(Ἐξέρχονται).

πλέον, ἢ νομίζεις ὅτι δὲν ἀγαπᾶς, εἶσαι εὐτυχέστερος ;

ΙΡΑΔ. Ναί.

ΙΑΦΕΘ. Σὲ οἰκτείρω,

ΙΡΑΔ. Τὴν πικρίαν τῶν λόγων σου ἀποδίδω εἰς τὰς ἀλγυθόνας σου, πλὴν ἐγὼ δὲν ἐπεθύμουν νὰ αἰθάνωμαι ὡς σὺ καὶ ἀντὶ χρυσοῦ πλείονος ἢ ὅσον δύνανται ν' ἀποφέρωσι τὰ ποίμνια τῶν πατέρων μας, ἀνταλλάσσόμενα μὲ τὸ μέταλλον τῶν τέκνων τοῦ Καῖν. . . . Τὸν χρυσόν! τὴν κιτρίνην ταύτην κόνιν, ἣν πειρᾶνται νὰ μᾶς προσφέρωσιν ὡς ἀντάλλαγμα, ὡς εἰ τὸ ἀπόρριμμα τοῦτο τῆς γῆς ἠδύνατο νὰ ἦναι τὸ ἰσότιμον τοῦ γάλακτος, τοῦ ἐρίου, τοῦ κρέατος, τῶν καρπῶν καὶ παντὸς ὅπερ παρέχουσι τὰ ποίμνια μας καὶ ὁ ἐρημιτικὸς βίος μας. . . . Ἐξακολούθει, Ἰάφεθ, κατεύθυνον πρὸς τοὺς ἀστέρας τοὺς στόνους σου, δίκην λύκων ὀρουμένων εἰς τὴν σελήνην. . . ὑπάγω νὰ ἀναπαυθῶ.

— ΙΑΦΕΘ. Θὰ ἐπραττον ὡς σὺ ἐὰν ἡδυνάμην.

ΙΡΑΔ. Δὲν ἔρχεσαι λοιπὸν εἰς τὰς σκηνάς μας ;

ΙΑΦΕΘ. Ὁχι, Ἰραδ' ἀπέρχομαι εἰς τὸ σπήλαιον ὅπερ, ὡς λέγουσι, συνέχεται μετὰ τοῦ ὑπογείου κόσμου, καὶ παρέχει δίοδον εἰς τὰ ἐκδοτέρα πνεύματα τῆς γῆς ὅσαίς ἐρχονται νὰ περιπλανηθῶσιν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς.

ΙΡΑΔ. Καὶ δικτὶ ; Τί δύνασαι νὰ πράξῃς ἐκεῖ ;

ΙΑΦΕΘ. Θὰ ἀναζητήσω εἰς τὸ θλιβερὸν σκότος τοῦ τόπου τοῦτου παραμυθίαν τινὰ διὰ τὴν λύπην μου· ἡ ἐρημία ἀρμόζει εἰς καρδίαν τεθλιμμένην.

ΙΡΑΔ. Ἄλλ' εἰς τὸ σπήλαιον τοῦτο ὑπάρχει κίνδυνος, εἶναι φοβερὸν διὰ τοὺς θορύβους καὶ τὰ παράδοξα φαντάσματα ἅτινα τὸ κατοικοῦσι. Ἐπιθυμῶ νὰ σὲ συνοδεύσω.

ΙΑΦΕΘ. Ὁχι, Ἰραδ' πιστευσόν μοι, οὐδὲν κακὸν προτίθεται νὰ πράξω καὶ διὰ τοῦτο δὲν φοβοῦμαι ἀπροσδόκητόν τι.

ΙΡΑΔ. Ἄλλὰ μετὰ σου καὶ τῶν κατοικοῦντων ὄντων οὐδεμία ὑπάρχει σχέση, δι' ἧ καὶ θὰ σοὶ εἶναι μᾶλλον πολέμια· ὅθεν στρέψον τὰ βήματά σου πρὸς ἄλλο μέρος, καὶ ἐπίτρεψόν μοι νὰ σὲ συνοδεύσω.

ΙΑΦΕΘ. Ὁχι, Ἰραδ', ἀδύνατον· πρέπει νὰ ὑπάγω ἐκεῖ, καὶ νὰ ὑπάγω μόνος.

ΙΡΑΔ. Τότε, εἰρήνη ἐπὶ σέ !
(Ὁ Ἰραδ' ἀπέρχεται.)

ΙΑΦΕΘ (μόνος).

Εἰρήνη ! Τὴν ἀνεζήτησα ὅπου ἔπρεπε νὰ ὑπάρχη, εἰς τὸν ἔρωτα· καὶ ἀντ' αὐτῆς τί ἐπέτυχον ; Τὸν σάλον τῆς καρδίας, τὴν ἀποθάρρυνσιν, ἡμέρας μονατόνους, νύκτας ἀφ' ὧν ὁ γλυκὺς ὕπνος ἀφίσταται. Εἰρήνη ! ὅποια εἰρήνη ! ἡ γαλήνη τῆς ἀπελπισίας, ἡ σιγὴ τοῦ ἐρημικοῦ δάσους, διακοπτομένη μόνον ὑπὸ τῆς ὀρυκτῆς καταιγίδος τῆς συνταρασσούσης τοὺς κλάδους· τοιαύτη εἶναι ἡ θλιβερὰ καὶ τεταραγμένη τῆς ψυχῆς μου κατάστασις. Ἡ γῆ εἶναι διεφθαρμένη· σημεῖα καὶ οἰωνοὶ αὐτῆς πληθεῖς προαναγγέλλουσιν ὅτι φοβερὰ ἐπίκειται καταστροφή ἐπὶ τῶν φθαρτῶν ὄντων. Ὡ Ἄνάχ μου ! ὅταν ἔλθῃ ἡ ἐπιφοβὸς ἐκείνη στιγμή, ὅταν ἀνοίξωσιν αἱ πηγαὶ τῆς ἀβύσσου, σὺ δύνασαι νὰ εὕρῃς καταφύγιον ἐπὶ τῆς καρδίας μου, ἐπὶ τῆς καρδίας ταύτης, ἣτις μάτην ἔπαλλε διὰ σέ, καὶ ἣτις θὰ πάλλῃ ἔτι πλέον ματαίως ὅταν ἡ ἰδική σου . . . ὦ Θεέ μου ! εἴθε ἡ ὀργή σου νὰ φεισθῇ ταύτης ! εἶναι ἀγνή ἐν μέσῳ τῶν ἁμαρτωλῶν, ὡς ἀστὴρ μετὰ τῶν νεφῶν. Ἄνάχ μου ! ὦ πόσον σὲ ἐλάτρευσα, ἀλλὰ σὺ δὲν ἐδέχθης τὴν λατρείαν μου· καὶ ὁμως ἐπεθύμουν νὰ σὲ σώσω . . . Ἐπεθύμουν ἀκόμη νὰ σὲ βλέπω καὶ ὅταν ὁ ὠκεανὸς θὰ γίνῃ ὁ τάφος τῆς γῆς· ὅταν ὁ Δεβιάθαν, βασιλεὺς τῆς ἀνευ ἀκτῆς θαλάσσης καὶ τοῦ ὕψους παντός, θὰ θαυμάσῃ διὰ τὸ ἄπειρον τοῦ κράτους του.

(Ὁ Ἰάφεθ ἐξέρχεται. Εἰσέρχεται ὁ Νῶε καὶ ὁ Σήμ.) (Ἀκολουθεῖ.)

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑ.

Ποιήσεις, ὑπὸ Δ. Παπαρρηγοπούλου, Ἀθῆναι 1867.

Σήμερον ἀποδύλων τις εἰς τὴν πληθὺν τῶν γραφόντων ποιητικὰ ἔργα ἤθελεν ἴσως εἶπει ὅτι οὐδ' ἡ ποίησις εἶναι πλέον ἢ πάλαι προνομιοῦχος διὰ τινὰ μουσοφιλή ὄρισμένη πρόσωπα μόνον, ἀλλὰ δύνασαι ὠραιοῦτα νὰ γεννηθῆς διὰ νὰ γίνῃς ὑπομνη-

2. Ο ΟΥΡΑΝΟΣ ΚΑΙ Η ΓΗ.

ΛΟΡΔΟΥ ΒΥΡΩΝΟΣ.

(Συνέχεια ἴδε φυλλ. 69).

ΝΩΕ. Ποῦ εἶναι ὁ ἀδελφός σου; ποῦ
εἶναι ὁ Ἰάφεθ;

ΣΗΜ. Ἀπῆλθε, κατὰ τὸ σύνθηρες, πρὸς
ἀνεύρεσιν τοῦ Ἰράδ· ἀλλὰ φοβοῦμαι μήπως

νύκτας, εἶσαι νέος καὶ ὠραίος εἰσέτι καὶ ὅμως προωρίσθης ἤδη εἰς τὴν ἀπώλειαν. Δὲν δύναμαι νὰ σὲ σώσω, δὲν δύναμαι μάλιστα νὰ σώσω ἐκείνην, ἧς ὁ ἔρωσ ἐπιψύχσῃ δι' ἐμὲ τὸ κάλλος σου· ἀλλ' εἶμαι ἐκ τῆς σῆς ὕλης καὶ δὲν δύναμαι νὰ σκεφθῶ διὰ τὸ πλησιάζον τέλος σου χωρὶς νὰ δοκιμάσω . . . Ὡ Θεέ! καλῶς ποιεῖς . . .

(Διακόπτεται. Ἀκούεται ἐντὸς τοῦ σπηλαίου θόρυβος ὅμοιος μὲ βίαιον ἄνεμον, καὶ ἔπειτα γέλωτες· φαίνεται ἐν πνεύμα).

ΙΑΦΕΘ. Ἐν ὀνόματι τοῦ ὑπερτάτου ὄντος τίς εἶσαι;

Τὸ ΠΝΕΥΜΑ (γελῶν) Χά! χά! χά!

ΙΑΦΕΘ. Εἰς ὅτι ἱερώτερον ἐπὶ τῆς γῆς ὑπάρχει, ὁμίλει.

Τὸ ΠΝΕΥΜΑ (γελῶν) Χά! χά!

ΙΑΦΕΘ. Εἰς τὸν προσεγγίζοντα κατακλυσμὸν! εἰς τὴν γῆν ἣν ὁ ὠκεανὸς μέλλει νὰ καταπίη! εἰς τὴν ἄβυσσον ἣτις μέλλει νὰ ἀνοίξῃ ὄλας τὰς πηγὰς αὐτῆς! εἰς τὸν οὐρανὸν ὅστις μέλλει νὰ μεταβάλλῃ τὰς νεφέλας του εἰς νέους ὠκεανούς! εἰς τὸν Παντοδύναμον τὸν δημιουργοῦντα καὶ καταστρέφοντα! φάντασμα ἄγνωστον, πλανώμενον καὶ φοβερόν, τέκνον τοῦ σκότους, ὁμίλητόν μοι! διατί γελᾷς τὸν φρικώδη αὐτὸν γέλωτα;

Τὸ ΠΝΕΥΜΑ. Διατί θρηνεῖς;

ΙΑΦΕΘ. Θρηνῶ διὰ τὴν γῆν καὶ πάντα τὰ τέκνα αὐτῆς.

Τὸ ΠΝΕΥΜΑ. Χά! χά! χά!

(Τὸ πνεῦμα γίνεται ἄφαντον).

ΙΑΦΕΘ. Πῶς ὁ δαίμων οὗτος ἐμπαίζει μὲ τὰς βασάνους τοῦ κόσμου, μὲ τὰ προσεγγίζοντα ἐρείπια σφαιρας, ἣν ὁ ἥλιος θέλει ἔλθει νὰ φωτίσῃ χωρὶς νὰ εὕρῃ ἐν αὐτῇ ζωὴν νὰ θερμάνῃ! Καὶ ὅμως, κατὰ τὴν παραμονὴν τοῦ θανάτου, ἡ γῆ κοιμᾶται! ὡς καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῇ! Διατί οἱ ἄνθρωποι θέλουσιν ἐγερθῆ; ἵνα βαδίσωσι πρὸς τὸν θάνατον; . . . Ἀλλὰ ποῖα εἶναι τὰ ὄντα ταῦτα τὰ μὲ ζῶντα θάνατον ὁμοιάζοντα, καὶ ὁμιλοῦντα ὡς εἰ πρὸ τοῦ ἐκπνέοντος τούτου κόσμου ἐγεννήθησαν; Πλησιάζουσιν ὡς νέφη!

(Διάφορα πνεύματα ἐξέρχονται τοῦ σπηλαίου.)

Ἐν ΠΝΕΥΜΑ.

Εὐφρανθῶμεν! ἡ μισητὴ γενεὰ ἡ μὴ δυναθεῖσα νὰ διατηρήσῃ τὴν ὑψηλὴν αὐτῆς

ἐν τῇ Βῆδῃ Θεσιν, ἐπειδὴ ὑπήκουσεν εἰς μόνην τῆς ἰσχύος τὴν γνώσιν· ἡ γενεὰ αὕτη προσεγγίζει εἰς τὸν θάνατον! Καὶ οὐχὶ βραδέως, οἱ ἄνθρωποι πάντες ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον θά ὑποκύψουσιν· ἡ δόξα, ἡ λύπη, τὰ ἔτη, αἱ ὀδύνη τῆς καρδίας, ἡ καταστρεπτικὴ πορεία τοῦ χρόνου δὲν θέλουσι τοὺς ἐξαφανίσει. Ἴδου ἐγγίζει ἡ τελευταία αὐτῶν ἡμέρα· ἡ γῆ καταστήσεται ὠκεανός· καὶ ἐπὶ τοῦ ἀπείρου τῶν κυμάτων μόνῃ ἡ πνοὴ τοῦ κλυθῶνος θέλει ὑπάρχει! Οἱ ἄγγελοι θέλουσι κουράζει τὰς πτέρυγὰς των μὴ εὐρίσκοντες τόπον νὰ σταθῶσιν. Οὐδεὶς βράχος θὰ ὑψοῖ τὴν κορυφὴν του ὑπεράνω τοῦ ὕψους τούτου τάφου, ἵνα παράσχη καταφύγιον εἰς τὸν ἀπληπισμένον, ἢ νὰ καταδείξῃ τὸ μέρος ἐν ᾧ θέλει καταπαῦσει ἡ ὀδύνη του ἀφοῦ περιέφερον ἐπὶ μακρὸν τὰ βλέμματά του ἐπὶ ἄνευ ὀρίων θαλάσσης, περιμένων τὴν μὴ μέλλουσαν νὰ ἔλθῃ ἄμπωτιν. Παντοῦ τὸ κενόν, παντοῦ ἡ καταστροφή! Νέρον στοιχεῖον θέλει δεσπόζει πανταχοῦ, καὶ τὰ μισητὰ τέκνα τῆς κόνεως θέλουσι καταστραφῆ ἅπαντα. Ἐξ ὄλων τῶν ἐπὶ τῆς γῆς χρωμάτων ἐν μόνον θέλει μείνει κυανοῦν ἄνευ ὀρίων· οὐδαμοῦ πλέον ὄρη γραφικὰ, οὐδαμοῦ πεδιάδες εὐφοροὶ ἢ κέδρος καὶ ἡ πίτυς μάτην θέλουσιν ὑψοῖ τὰς κορυφὰς των. Τὸ πᾶν θέλει καταποντισθῆ εἰς τὸν γενικὸν κατακλυσμὸν· ὁ ἄνθρωπος, ἡ γῆ, τὸ πῦρ θὰ ἀποθάνουσιν· ὁ οὐρανὸς καὶ ὁ ὠκεανὸς θὰ παρουσιάσωσιν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ αἰωνίου ὄντος διάστημα ἄπειρον καὶ ἄνευ ζωῆς. Ἐπὶ τοῦ ἀφροῦ τῶν κυμάτων τίς θέλει στήσει κατοικίαν;

(ἀκολουθεῖ.)

Δ. Ν. Μ.

3. Ο ΟΥΡΑΝΟΣ ΚΑΙ Η ΓΗ.

ΛΟΡΔΟΥ ΒΥΡΩΝΟΣ.

(Συνέχεια ἴδε φυλλ. 70).

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ.

Τέκνον τοῦ μέλλοντος νὰ σωθῆ! ὅταν
σὺ καὶ οἱ ὑμέτεροι περιφρονήσῃτε τὸ μέγα
καὶ φοβερὸν στοιχεῖον ὅταν θραυσθῆ τὸ
ὄριον τῆς ἀβύσσου, σὺ καὶ οἱ οἰκεῖοί σου
θέλετε εἶσθε ἀγαθοὶ καὶ εὐτυχεῖς; . . .
Οὐχί! ἡ θλίψις θέλει διαμερισθῆ εἰς τὸν
νέαν κόσμον καὶ εἰς τὴν νέαν γενεάν. Οἱ
ἄνθρωποι, γενόμενοι ἦττον ὠραιοί, τῶν

πρὸς τὰς παρθένους τῆς γῆς ἐρωτικῶν τέκνων τοῦ οὐρανοῦ, θὰ ζῶσιν ὀλιγώτερον τῶν ἀλαζόνως διατρεχόντων τὴν σφαῖραν ἐνδόξων τούτων γιγάντων. Τὰ δάκρυα μόνον θέλετε κληρονομήσει ἐκ τοῦ παρελθόντος. Καὶ δὲν ἐρυθριάς ὡς ἐπιζήσων τοῖς ἀδελφοῖς σου, πάντοτε ἐσθίων, πίνων καὶ διαδίδων τὴν φυλὴν σου; Εἶναι δυνατὸν, ἐνῶ γινώσκεις τὴν προσέγγισιν τῆς παγκοσμίου ταύτης καταστροφῆς, ἡ καρδιά σου νὰ ἦναι τοσοῦτον ἐκλελυμένη καὶ τοσοῦτον εὐτελής, ὥστε νὰ μὴ σοι ἐμπνεύσῃ γενναία τις λύπη τὴν ἀπόφασιν νὰ περιμένης σὺ αὐτὸς τὰ καταστρεπτικὰ κύματα μᾶλλον, ἢ νὰ διαμερισθῆς προνομιοῦχον ἄσυλον καὶ νὰ κτίσης τὸν οἶκόν σου ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς καταποντισθείσης γῆς; Τυφλὸς καὶ ἀνανδρὸς ὁ συναινῶν νὰ ἐπιζήσῃ τῇ φυλῇ του. Ἡ ἐμὴ βδελύσεται τὴν ἰδικήν σου, ὡς ἀνήκουσαν εἰς ἄλλην τάξιν ὄντων· ἀλλ' ἡμεῖς δὲν μισοῦμεν τοὺς ἰδίους ἡμῶν ἀδελφούς. Οὐδεὶς ἐξ ἡμῶν, ὁ μὴ ἐγκαταλιπὼν ἐν τῷ οὐρανῷ θρόνον χηρεύοντα ἵνα κατοικήσῃ ἐδῶ ἐν τῷ σκάτει μᾶλλον ἢ νὰ εἶπῃ τοῖς ἑαυτοῦ ἀδελφοῖς· "Ἄπελθε ἄνευ ἐμοῦ ἐντὸς τὰ λαιπωρίας." Ὑπαγε, ἄθλιε! ζῆθι, καὶ μετὰδος ζωὴν ὡς ἡ σὺ εἰς ἄλλους ἀθλίους! Καὶ ὅταν τὰ καταστρεπτικὰ κύματα καλύψωσι τὰ ἐρείπια, ἅτινα θέλουσι ποιήσει, τότε θέλεις φθονήσῃ τοὺς μὴ ὑπάρχοντας πλέον γίγαντας πατριάρχας, θὰ περιφρονήσῃς τὸν πατέρα σου διότι ἐπέζησε· καὶ θὰ ἐρυθριάς σὺ αὐτὸς, διότι εἶσαι υἱὸς του! (Ἡ φωνὴ τῶν πνευμάτων ὑψοῦται ἐν εἶδει χορείας ἐκ τοῦ κόλπου τοῦ σπηλαίου).

ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ. Χαίρωμεν! ἡ ἀνθρώπινος φωνὴ δὲν θὰ ἐξικνηται πλέον εἰς τοὺς αἰθέρας ἵνα διακόπη τὴν χαρὰν μας διὰ τῶν εὐσεβῶν αὐτῶν ἁσμάτων· οἱ ἄνθρωποι δὲν θὰ λατρεύωσι πλέον· καὶ ἡμεῖς οἴτινες πρὸ αἰῶνων ἐπαύσαμεν νὰ λατρεύωμεν τὸν Κύριον, θέλομεν ἰδεῖ τὰ ὑπερήφανα ταῦτα ἐξ εὐτελοῦς ἀργίλου πλάσματα καταστροφόμενα, καὶ τὰ λευκά αὐτῶν ὅσα διασκορπίζόμενα εἰς τὰ σπήλαια, εἰς τὰ ἄντρα, εἰς τὰ ῥήγματα τῶν ὀρέων, ἔσχατα καταφύγια ὅπου τὰ πικρὰ κύματα θέλουσι τὰ παρασύρει. Καὶ αὐτὰ τὰ ζῶα θέλουσι παύσει, ἐν τῇ ἀπελ-

πισία των, νὰ καταπολεμῶσι τὸν ἄνθρωπον καὶ νὰ προσβάλλωσιν ἄλληλα· ἡ τίγρις θέλει κατακλιθῆ ἵνα ἀποθάνῃ παρὰ τὴν πλευρὰν τοῦ ἀρνίου ὡς εἰ ἦτο ἀδελφὴ του. Τὰ πάντα θέλουσι γίνεαι σιωπηλὰ καὶ ἀνόργανα, ὡς ἦσαν, πλὴν τοῦ οὐρανοῦ. Βραχεῖαν μόνον ἀνακωχὴν θέλει κάμει μετὰ τοῦ θανάτου· θὰ ἐπιθυμήσῃ οὗτος νὰ φεισθῇ ἀσθενῶν τινῶν λειψάνων τῆς προτέρας δημιουργίας, ἐπὶ συνθήκη νὰ ποιήσῃ νέα ἔθνη ἵνα τὸν ὑπηρετώσι· τὰ λείψανα ταῦτα θὰ πλέωσιν ἐπὶ τῶν ὑδάτων τοῦ κατακλυσμοῦ, ὅταν δὲ τὰ ὑδάτα ἀποσυρθῶσιν, ὅταν ἡ θερμότης τοῦ ἡλίου συμπυκρῶσῃ τὸ καπνίζον ἐπιδαψος, τότε θέλουσι δώσει τὸ φῶς εἰς νέα ὄντα. Ἐπίσης θέλουσιν ἐπανελθεῖ τότε τὰ ἔτη, αἱ νόσοι, αἱ ὀδύνας, τὰ ἐγκλήματα, μετὰ τῆς ἀκολουθίας των τῆς παραχῆς καὶ τοῦ μίσους, μέχρι τῆς ἡμέρας...

ΙΑΦΕΘ, (διακόπτων αὐτά). Μέχρι τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἡ αἰωνία θέλησις εὐδοκήσῃ νὰ ἐμπνεύσῃ τὸ ὄνειρον τοῦτο τῶν ἀγαθῶν καὶ τῶν κακῶν, μετακαλέσῃ πρὸς ἑαυτὴν πάντας τοὺς καιροὺς καὶ πάντα τὰ ὄντα, τὰ συνάξῃ ὑπὸ τὰς ἰσχυρὰς πτέρυγας τῆς, καταργήσῃ τὸν Ἄδην καὶ ἀποδίδουσα εἰς τὴν ἀναγεννηθεῖσαν γῆν τὴν ἀρχικὴν αὐτῆς ὠραιότητα, τῇ ἀποκαταστήσῃ τὴν Ἐδέμ αὐτῆς εἰς ἀτελεύτητον παράδεισον, ἐνθα ὁ ἄνθρωπος δὲν θὰ ὑποκύπτῃ πλέον καὶ αὐτοὶ οἱ δαίμονες θέλουσιν εἶναι δίκαιοι.

ΤΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ. Καὶ ἡ θυμικία αὐτῆ προφητεία πότε θέλει πληρωθῆ;

ΙΑΦΕΘ. Ὅταν ἔλθῃ ὁ Δυρωτὴς ἡμῶν πρῶτον μὲν ἐν βασάνοις εἶτα δὲ ἐν τῇ δόξῃ αὐτοῦ.

ΕΝ ΠΝΕΥΜΑ. Περιμένων ἐξακολουθεῖ νὰ ἐρίξῃς ὑπὸ τὴν θνητὴν ἀλυσίν σου, μέχρις ὅτου ἡ γῆ γηράσῃ. Πολέμησον ἀνωφελῶς, καὶ πρὸς σεαυτὸν, καὶ πρὸς τὸν Ἄδην, καὶ πρὸς τὸν οὐρανὸν, ἕως οὗ τὰ νέφη ἐρυθρωθῶσιν ἐκ τῶν ἐκ τοῦ πεδίου τῆς μάχης ἀναδιδομένων ἀτμῶν. Νέοι αἰῶνες, νέα κλίματα, νέαι τέχναι, νέοι ἄνθρωποι· ἀλλ' ἐπίσης τὰ αὐτὰ δάκρυα, τὰ αὐτὰ ἐγκλήματα, τὰ αὐτὰ καὶ ποτε δυστυχήματα. Αἱ αὐταὶ ἠθικαὶ τρικυμῖαι θὰ πλημμυρήσωσι τὸ μέλλον, ὡς τὰ κύματα μέλλουσι νὰ καλύψωσι τοὺς τάφους τῶν ἐνδόξων γιγάντων.

ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ. Ἄδελφοί, ἄς χαρῶμεν! θνητέ, ὑγίαινε! Ἄκουσον! ἄκουσον! ἤδη ἀκούεται ἡ πένθιμος φωνὴ τοῦ αὔξοντος καὶ βρυχωμένου ὠκεανοῦ, οἱ ἄνεμοι ἀμφιταλαντεύουσι τὰς ταχείας πτέρυγας των, τὰ νέφη πληροῦσι τὰ ἑαυτῶν δοχεῖα, αἱ πηγαὶ τῆς ἀβύσσου εἶναι ἐγγὺς νὰ διαρρήξωσι τὰς ἀλύσεις καὶ οἱ καταρράκται τοῦ οὐρανοῦ νὰ ἀνοιχθῶσι. Καὶ ὅμως οἱ ἄνθρωποι ἀμερίμως θεωροῦσι τοὺς ἐπιφόδους τούτους οἰωνούς· ἡ τύφλωσις των ἐξακολουθεῖ. Ἀκούομεν θορύβους οὓς δὲν δύνανται νὰ ἀκούσωσιν· ἡ ἀπειλητικὴ τῶν κεραιῶν στρατιὰ συναθροίζεται, ἀλλ' ἡ πορεία αὐτῆς ἀναβάλλεται ἐπὶ τινὰς ὥρας· αἱ σημαῖαι λάμπουσιν ἐν τοῖς οὐρανοῖς ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀναπεπταμένοι καὶ μόνον τὸ ὄξυδερκὲς τῶν πνευμάτων ὅμμα δύναται νὰ τὰς διακρίνη. Στέναξον, ὦ γῆ, στέναξον! Εἶσαι τοῦ θανάτου μᾶλλον ἐγγυτέρω ἢ τῆς τοσοῦτον νεαρᾶς κοιτίδος σου! τρέμετε ὄρη, μέλλοντα νὰ ἀφανισθῆτε ὑπὸ τὰ πλημμυροῦντα κύματα! τὰ κύματα θὰ ὑπερπηδήσωσι τὰς κορυφὰς τῶν βράχων σας· καὶ τὰ ὄστρεα, τὰ μικρὰ ὄστρεα, οἱ εὐτελέστεροι ζῆνοι τοῦ ὠκεανοῦ, θέλουσιν ἀποτεθῆ ἔνθα ὁ ἀετὸς ἐπωάζει τοὺς νεοσσούς του. . . Ὁ ἀετὸς! . . . ὁποίας κρυγὰς θὰ ἐκβάλλῃ ἰστάμενος ἐπὶ τῆς ἀδυσωπήτου θαλάσσης! Μάτην θὰ καλῆ τὴν ἀρτιγενῆ οἰκογένειάν του, τὸ ἀφρίζον μόνον κύμα θέλει τῷ ἀποκριθῆ. Καὶ ὁ ἄνθρωπος ματαίως ἐπίσης θὰ φρονήσῃ τὰς εὐρείας αὐτοῦ πτέρυγας αἵτινες δὲν θὰ τὸν σώσωσι. . . . ποῦ θέλει δυνηθῆ ν' ἀναπαυθῆ μετὰ τὴν πτήσιν του, ἐνῶ τὸ ἀχανὲς διάστημα θὰ τῷ παρουσιάζῃ μόνον ὠκεανόν, τὸν τάφον του; Ἀδελφοί, εὐφρανθῶμεν! ἄς ὑψώσωμεν τοὺς τόνους τῶν ὑπερανθρώπων φωνῶν μας! Τὸ πᾶν θέλει ἀποθάνει, ἐκτὸς ἀσθενοῦς λειψάνου ἐκ τῶν ἀπογόνων τοῦ Σίθ. . . λειψάνου ὅπερ θέλει διαφύγει τὸν παρόντα θάνατον, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τὰς ἐπιφύλασσομένης αὐτῷ μελλούσας θλίψεις. Ἐκ δὲ τῶν ἀπογόνων τοῦ Κάιν οὐδεὶς θέλει ἐπιζῆσει, καὶ ἅπασαι αἱ τοσοῦτον ὠραῖαι θυγατέρες των θέλουσι καταδύσει ὑπὸ τὰ ἀδηφάγα κύματα, ὅπου πλέουσαι ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὠκεανοῦ, μετὰ τὰς ἐπιτῶν κυμάτων διεσκορπισμέναις μικρὰς

των κόμας, θὰ ἐγκαλῶσι τὴν σκληρότητα τοῦ οὐρανοῦ μὴ θελήσαντος νὰ φεισθῆ τοσοῦτον καὶ ἐν αὐτῷ τῷ θανάτῳ θελκτικῶν πλασμάτων. Ἡ ἀπόφασις ἀπηγγέλη, πάντες ὀφείλουσι νὰ ἀποθάνωσι! καὶ τὴν γενικὴν τῶν ἀνθρώπων κραυγὴν θέλει διαδεχθῆ ἡ καθολικὴ σιωπὴ! Φύγωμεν, ἀδελφοί, φύγωμεν! ἀλλ' εὐφρανθῶμεν! ἐκρημνίσθημεν! κρημνίζονται! οὔτω ἀβλύονται πάντες οἱ ἐνώπιον τοῦ Ἄδου ὀπισθοχωροῦντες εὐτελεῖς ἐχθροὶ τοῦ οὐρανοῦ. (τὰ πνεύματα ἀνίπτανται καὶ γίνονται ἄφρατα).

ΙΑΦΕΘ, μόνος. Ὁ Θεὸς ἀπήγγειλε τὴν περὶ τῆς γῆς ἀπόφασιν. Ἡ σωτήριος τοῦ πατρὸς μου κιβωτὸς ἦτο ἡ ἀγγελία· αὐτοὶ οἱ δαίμονες τὴν κηρύσσουν ἐκ τοῦ βάθους τῶν σπηλαιῶν των· ἡ βίβλος τοῦ Ἐνώχ προεῖπεν αὐτὴν πρὸ πολλοῦ ἐν ταῖς σιωπηλαῖς αὐτῆς σελίσιν, δι' ὧν τὸ πνεῦμα ἐννοεῖ πλείω ἢ ἡ ἀκοὴ διὰ τῶν κεραιῶν. Καὶ ἐν τούτοις οἱ ἄνθρωποι δὲν ἤκουσαν ποσῶς καὶ δὲν ἀκούουσιν· ἀλλὰ τυφλῶς βαδίζουσι πρὸς τὴν ἑαυτῶν εἰμαρμένην, τὴν τόσῳ ἐγγύς, ἡ σκαιὰ αὐτῶν ἀπιστία δὲν μεταλλάσσει πλέον, ἐνῶ αἱ τελευταῖαι αὐτῶν κραυγαὶ δὲν θὰ κλονίσωσι τὴν θέλησιν τοῦ ὑπερτάτου ὄντος, ἢ τὸν τυφλῶς ὑπακούοντα ὠκεανόν καὶ ἐκπληρώσοντα αὐτήν. Οὐδὲν ἔτι σημείον ὑψοῖ εἰς τοὺς ἀέρας τὴν σημαίαν του· τὰ νέφη ὀλιγάριθμα ἔχουσι τὴν συνήθη αὐτῶν ὄψιν· ὁ ἥλιος θὰ ἀνατείλῃ κατὰ τὴν τελευταίαν ἡμέραν τῆς γῆς, ὡς ἀνέτειλε κατὰ τὴν τετάρτην ἡμέραν τῆς δημιουργίας, ὅτε ὁ Θεὸς διέταξεν αὐτὸν νὰ λάμπῃ καὶ ὅτε ἀνέδειξε τὴν πρώτην λάμπην τῆς αὐγῆς του. Τότε τὸ ἀρτιγενὲς αὐτοῦ φῶς δὲν ἐφώτισε τὸν πατέρα τοῦ ἀνθρωπίνου γένους (οὐκ' ἦν γεννημένος). . . ἀλλὰ διήγειρε, πρὸ τῆς δεήσεως τοῦ ἀνθρώπου τὰς ἡδυτέρας τῶν πτηνῶν συμφωνίας, ἅτινα ὡς ἄγγελοι ἵπταντο εἰς τὸ εὐρὸ στερέωμα καὶ οἰοῦνται χαιρετῶντα καθ' ἑκάστην τὸν οὐρανὸν πρὸ τῶν τέκνων τοῦ Ἀδάμ. Ἡ ὥρα τοῦ πρωῆνοῦ τούτου ὕμνου πλησιάζει. . . ἤδη ἡ ἀνατολὴ χρωματίζεται. . . μετ' ὀλίγον τὰ πτηνὰ θὰ ἄσωσι, καὶ ἡ ἡμέρα θὰ φανῆ, ὡς εἰ ἡ φοβητέα καταστροφὴ μὴ ἐμελλε νὰ ἐκραγῆ παρευθὺς. Οἴμοι! τὰ πτηνὰ θέλουσιν ἐγκαταλείψει τὰς κεκοπιακυίας πτέρυγας των ἵνα καταπέσωσιν ἐπὶ τῶν ὑδά-

των, και ἡ ἡμέρα . . . ἡ ἡμέρα θέλει ἀνα-
τείλει· ἀλλ' ἐπὶ τίνος; . . . εἰς ἐν χάος
ὁμοίου τῷ τοῦ φωτός προηγηθέντι, ὅπερ
ἀνανεούμενον θέλει μηδενίσει τὸν χρόνον!
ἐπειδὴ ἄνευ τῆς ζωῆς τί εἶναι αἱ ὥραι;
Ἄνευ τοῦ Ἰεχωβά ἡ αἰωνιότης αὐτὴ κε-
νὸν μόνον θέλει εἶναι· ἄνευ τοῦ ἀνθρώπου
ὁ χρόνος θνήσκει καταδύων εἰς τὸν ἄνευ
πηγῶν ὠκεανὸν τοῦτον . . . Τί βλέπω;
κόρας τῆς γῆς και υἱοὺς τοῦ ἀέρος; ἅπαν-
τες εἰσὶ τέκνα τοῦ οὐρανοῦ, τόσον εἶναι
ὥραϊοι. Δὲν δύναμαι νὰ διακρίνω τοὺς χα-
ρακτῆράς των· βλέπω μόνον τὰς μορφάς
των. Μεθ' ὁποίας χάριτος καταβαίνουσι
τὸ λευκόφαιον ὄρος, οὐτινας διασχίζουσι
τὴν ὁμίχλην! Μετὰ τὰ ἄγρια και σκο-
τεινὰ πνεύματα, ἅτινα ἐξέχεον πρὸ ὀλί-
γου τὸν τοῦ θριάμβου ὕμνον, ἡ παρουσία
των εἶναι γλυκεῖα εἰς τὴν καρδίαν μου,
ὡς ἐμφάνισις τις τῆς Ἐδέμ. Ἴσως ἔρχονται
νὰ μοι ἀναγγείλωσιν ἀναβολὴν τινὰ χα-
ρισθεῖσαν εἰς τὸν νέον ἡμῶν κόσμον, τὴν
ἀναβολὴν ταύτην τοςάκις ἐπεκαλέσθη ἐν
ταῖς δεήσεσί μου. Ἐρχονται! Ἀνάχ! Ὡ Θεέ!
και μετ' αὐτῆς . . .

(Εἰσέρχονται ὁ Σαμιάζας, ὁ Ἀζαζιήλ,
ἡ Ἀνάχ και ἡ Ἀολιβαμάχ).

ANAX. Ἰάφεθ!

ΣΑΜΙΑΖΑΣ. Πῶς, ἐν τέκνον τοῦ Ἀδάμ!

ΑΖΑΖΙΗΛ. Τί κάμνει ἐδῶ τὸ τέκνον
τῆς γῆς, ἐνῶ ἅπασα ἡ φυλὴ αὐτοῦ ὑ-
πνώττει;

ΙΑΦΕΘ. Ἄγγελε! σὺ δὲ τί κάμνεις ἐπὶ
τῆς γῆς ἐνῶ ἔπρεπε νὰ εὐρίσκεσαι ἐν τῷ
οὐρανῷ;

ΑΖΑΖΙΗΛ. Ἄγνοεῖς, ἡ ἐλησμόνησες ὅτι
ὀφείλομεν νὰ ἀγρυπνώμεν και ἐπὶ τῆς γῆς
ταύτης;

ΙΑΦΕΘ. Ἄλλ' ἤδη πάντες οἱ ἀγαθοὶ
ἄγγελοι ἐγκατέλιπον τὴν καταδικασθεῖ-
σαν γῆν· τὰ πονηρὰ μάλιστα πνεύματα
φεύγουσι τὸ προσηγγίζον χάος. Ἀνάχ!
Ἀνάχ! σὺ τὴν ὁποῖαν ἐπὶ τοσοῦτον χρό-
νον και τόσῳ ματαίως ἠγάπησα, σὺ τὴν
ὁποῖαν ἀγαπῶ εἰσέτι, τί περιεφέρεσαι οὕτω,
μετὰ τοῦ πνεύματος τούτου και καθ' ἣν
στιγμὴν οὐδεὶς τοῦ οὐρανοῦ κάτοικος δια-
τρίβει ἐδῶ κάτω;

ANAX. Ἰάφεθ δὲν δύναμαι νὰ σοὶ ἀ-
ποκριθῶ· ἐν τούτοις συγχώρησόν μοι.

(ἀκολουθεῖ).

4. Ο ΟΥΡΑΝΟΣ ΚΑΙ Η ΓΗ.

ΛΟΡΔΟΥ ΒΥΡΩΝΟΣ.

(Συνέχεια ἴδε φυλλ. 71).

ΙΑΦΕΘ. Εἶθε ὁ οὐρανός, ὅστις μετ' ὀλίγον δὲν θά συγχωρῇ πλέον, συγχωρήσῃ καὶ σέ! διότι ἡ ῥοπή εἶναι ἰσχυρά. . . .

ΛΟΙΒΑΜΑΧ. Ἐπάνελθε πρὸς τοὺς ἀδελφούς σου, αὐθαδές τέκνον τοῦ Νῶε! δὲν σέ γνωρίζομεν.

ΙΑΦΕΘ. Ἰσως ἔλθῃ ποτὲ καιρὸς καθ' ὃν θέλεις μὲ γνωρίσει κάλλιον, καὶ καθ' ὃν ἡ ἀδελφή σου μὲ ἐπανεύρει τοιοῦτον, οἷος πάντοτε ἤμην.

ΣΑΜΙΑΖΑΣ. Τέκνον τοῦ αἰείποτε πρὸς τὸν Θεὸν εὐσεβοῦς πατριάρχου, οἰκιδήποτε καὶ ἀνὼσιν αἱ θλίψεις σου (διότι οἱ λόγοι σου φαίνονται μεμιγμένοι μετὰ λύπης καὶ ὀργῆς) κατὰ τί, εἶναι δυνατόν, ὁ Ἀζαζήλ καὶ ἐγὼ νὰ σοὶ προξενῶμεν ἀδικίαν;

ΙΑΦΕΘ. Ἀδικίαν! τὴν μεγίστην τῶν ἀδικιῶν ἄλλ' ἔχεις δίκαιον, διότι τῆς γυναικὸς ταύτης καὶ τοι, ὡς ἐγὼ, ἐκ χοῦς πεπλασμένης, δὲν ἤμην ὁμως ἄξιος, οὔτε ἡδυνάμην νὰ εἶμαι. Ἰγίαινε, Ἀνάχ! τὸν λόγον τοῦτον τὸν εἶπον πολλάκις! ἤδη ὁμως τὸ ὑστάτον ἀπαγγέλ-

λω αὐτόν. Ἄγγελε! ἢ ὅστις δῆποτε καὶ ἀνῆσαι, δύνασαι νὰ σώσῃς τὴν ὠραίαν ταύτην, — τὰς ὠραίας ταύτας θυγατέρας τοῦ Κάϊν;

ΑΖΑΖΙΗΛ. Νὰ τὰς σώσω! καὶ πῶς;

ΙΑΦΕΘ. Εἶναι δυνατόν νὰ ἀγνοεῖτε τοῦτο καὶ ὑμεῖς ἐπίσης; Ἄγγελοι! ἄγγελοι! συνεμερίσθητε τὴν ἀμαρτίαν τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἴσως ὀφείλετε ἐπίσης νὰ συμμερίσθητε καὶ τὴν τιμωρίαν αὐτοῦ, ἢ καὶ τὴν λύπην του.

ΣΑΜΙΑΖΑΣ. Τὴν λύπην! Πρῶτον ἤδη ἀκούω νὰ μοὶ ὀμιλῇ τέκνον τοῦ Ἀδάμ αἰνιγματωδῶς.

ΙΑΦΕΘ. Τὰ αἰνίγματα ταῦτα, δὲν τὰ ἐρμήνευσεν εἰς ὑμᾶς ὁ Ὑψιστος; Τότε τετέλεσται δι' ὑμᾶς, καὶ δι' αὐτά; ἐπίσης.

ΛΟΙΒΑΜΑΧ. Καλῶς! ἔστω! ἐὰν ἀγαπῶσιν ὡς ἀγαπῶνται, δὲν θά διστάσωσι νὰ ὑποκύψωσιν εἰς τὴν εἰμαρμένην τῶν θνητῶν, ὡς καὶ ἐγὼ δὲν θά ὀπισθοδρομήσω ἐνώπιον ἀτελευτήτων ἀληθῶνων μετὰ τοῦ Σαμιάζα!

ΑΝΑΧ. Ἀδελφή μου! ἀδελφή μου! μὴ ὀμιλεῖ οὕτω.

ΑΖΑΖΙΗΛ. Φοβεῖσαι, Ἀνάχ μου;

ΑΝΑΧ. Ναι διὰ σέ! θέλω θυσιάσει ἐκουσίως ὅ,τι μοὶ μένει ἐκ τῆς βραχείας ταύτης ζωῆς, ἵνα ἀπομακρύνω ἔστω καὶ στιγμιαίαν λύπην ἀπὸ τῆς αἰωνιότητός σου.

ΙΑΦΕΘ. Δι' αὐτόν λοιπόν, διὰ τὸν σεραφεῖμ μὲ ἐγκατέλιπες! οὐδὲν τοῦτο ἐὰν δὲν ἐγκατέλειψες ἐπίσης καὶ τὸν Θεόν σου! διότι τοιαῦται ἐνώσεις μετὰξὺ θνητῆς καὶ ἀθανάτου οὐκ ἔσονται εὐτυχεῖς οὐδὲ ἰσραῖ. Ἐστάλημεν ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης ἵνα ἐργαζώμεθα καὶ ἀποθνήσκωμεν· οὔτοι δέ, ἐδημιουργήθησαν ἵνα ὑπηρετῶσιν ἐν τοῖς οὐρανοῖς τὸν Ὑψιστον· ἀλλ' ἐὰν ὁ ἄγγελος οὗτος ἔχῃ τὴν δύναμιν νὰ σέ σώσῃ, δὲν θέλει βραδύνει νὰ ἔλθῃ αὕτη ἡ ὥρα καθ' ἣν οἱ ἄνθρωποι μόνον εἰς τὴν οὐράνιον ἀντίληψιν δύνανται νὰ εὐρωσι καταφύγιον.

ΑΝΑΧ. Ἄ! δι' ἰσχυρίζεται νὰ μᾶς ἀναγγείλῃ τὸν θάνατον.

ΣΑΜΙΑΖΑΣ. Τὸν θάνατον ἐφ' ἡμᾶς! καὶ ἐπὶ τοὺς μεθ' ἡμῶν! Ἐὰν ὁ ἄνθρωπος οὗτος δὲν ἐφαίνετο καταβεβαρημένος ἀπὸ θλίψιν, θά μοὶ ἐπροξένει γέλωτα.

ΙΑΦΕΘ. Ἐὰν θλίβωμαι καὶ ἐὰν φοβῶμαι, ποῖα ταῦτα οὐχὶ δι' ἐμαυτόν; δεόν νὰ σω-

θῶ, οὐχὶ διὰ τὰ ἐμὰ προτερήματα, ἀλλὰ διὰ τὰ τοῦ ἐναρέτου πατρὸς τοῦ τοσοῦτον δικαίου ὥστε νὰ σώσῃ τὰ ἐκυτοῦ τέκνα. Ἡ δύναμις αὐτῆ τῆς διασώσεως οἴμοι δικαί δὲν εἶναι ἔτι μεγαλειτέρα! Εἶθε διδομένης ὡς ἀντάλλαγμα τῆς ζωῆς μου ἀντὶ τῆς σῆς νὰ ἦσο δεκτὴ σὺ ἡ θελκτικωτέρα κόρη τοῦ Κάϊν ἐν τῇ Κιβωτῷ τῇ δεξομένη τὰ λείψανα τῆς φυλῆς τοῦ Σῆθ.

ΛΟΙΒΑΜΑΧ. Καὶ νομίζεις ὅτι ἡμεῖς, αἵτινες αἰσθανόμεθα ῥέον εἰς τὰς θερμὰς φλέβας μας τὸ αἷμα τοῦ Κάϊν, τοῦ πρωτογενοῦς ἀνθρώπου, Κάϊν τοῦ ἰσχυροῦ, Κάϊν τοῦ γεννηθέντος ἐν τῷ παραδείσῳ... θέλομεν συγκατατεθῆ ν' ἀναμιχθῶμεν μετὰ τῶν τέκνων τοῦ Σῆθ, τοῦ ἐσχάτου καρποῦ τοῦ γήρατος τοῦ Ἀδάμ; Οὐχί, οὐχί, καὶ ἂν ἡ σωτηρία ἀπάσης τῆς γῆς ἐμελλε νὰ ἐξαρτᾶται ἐκ τούτου! ἡ φυλὴ ἡμῶν ἀπ' ἀρχῆς ἐζήσῃ κεχωρισμένη τῆς ὑμετέρας καὶ θὰ ζήσῃ οὕτω καὶ εἰς τὸ μέλλον.

ΙΑΦΕΘ. Δὲν ἀποτείνομαι πρὸς σέ, Ἀολιβαμάχ! Μέγα μέρος τῆς ὀργῆς του σοὶ μετέδωκεν ὁ χύσας τὸ πρῶτον αἷμα, τὸ αἷμα τοῦ ἀδελφοῦ. Ἀλλὰ σὺ, Ἀνάχ μου! ἐπίτρεψόν μοι νὰ σέ καλῶ οὕτω, ἂν καὶ δὲν ἀνήκεις πλέον εἰς ἐμέ· δὲν δύναμαι νὰ μοὶ δώσω εἰς σέ τὸ ὄνομα τοῦτο, ἂν καὶ πρέπει νὰ σέ στερηθῶ. Ἀνάχ μου! σὺ ἦτις μὲ κάμνεις νὰ διανοῶμαι ἐνίοτε ὅτι ὁ Ἄβελ ἐγκατέλιπε θυγατέρα εὐσεβῆ ἐν ἧ ἀνέζησε, τόσον ὀλίγον ὁμοιάζεις τῶν ἐπιλοίπων ἀγερώχων ἀπογόνων τοῦ Κάϊν, πλὴν τῆς ὠριότητος.

ΛΟΙΒΑΜΑΧ (διακόπτουσα αὐτόν). Ἐπεθύμεις ἄρα νὰ ὁμοιάζῃ ψυχῇ τε καὶ σώματι πρὸς τὸν ἐχθρὸν τοῦ πατρὸς μου; Ἐὰν τὸ ἐπίστευον, ἐὰν διανοούμην ὅτι ὑπῆρχεν ἐν αὐτῇ τι τῶν τοῦ Ἄβελ!... Ἀποσύρθῃτι, τέκνον τοῦ Νῶε· ζητεῖς ἔριδας.

ΙΑΦΕΘ. Κόρη τοῦ Κάϊν, ὁ πατήρ σου ἔπραξε τοῦτο.

ΛΟΙΒΑΜΑΧ. Ἀλλὰ δὲν ἐφόνευσε τὸν Σῆθ· καὶ σὺ πῶς δύνασαι νὰ ἐξελεγχῆς τὰς τῶν ἄλλων πράξεις ἀποκειμένης εἰς θεῖαν κρίσιν;

ΙΑΦΕΘ. Ἀληθῶς λέγεις· ὁ Θεὸς ἐδίκασεν αὐτόν, καὶ δὲν ἤθελον ἀναπολήσει τὴν πράξιν του ἐὰν δὲν ἐφαίνεσο σεμννομένη δι' αὐτήν.

ΛΟΙΒΑΜΑΧ. Ὑπῆρξεν ὁ πατήρ τῶν πατέρων μας, ὁ πρῶτος ἐξ ἀνθρώπου γεν-

νηθεὶς, ὁ ἰσχυρότερος, ὁ τολμηρότερος καὶ ὁ ἐνεργητικώτερος· νὰ ἐρυθριῶ δι' ἐκείνην εἰς δὴν ὀφείλομεν τὴν ὑπαρξίν; Παρατήρησον τὰ τέκνα τῆς φυλῆς μας· ἰδὲ τὰ ἀνάστημά των καὶ τὴν καλλονὴν των, τὰ θάρρος των καὶ τὴν ῥώμην των, τὸν ἀριθμὸν τῶν ἡμερῶν των!

ΙΑΦΕΘ. Αἱ ἡμέραι των εἰσὶν ἠριθμημέναι.

ΛΟΙΒΑΜΑΧ. Ἔστω! ἀλλ' ἐφ' ὅσον διαρκεῖ ἡ ἐμψυχούσα αὐτοὺς πνοὴ θὰ σεμνύνομαι διὰ τοὺς ἀδελφούς μου καὶ τοὺς γονεῖς μου.

ΙΑΦΕΘ. Ὁ πατήρ μου καὶ ἡ γενεὰ του σεμνύνονται διὰ τὸν Θεὸν των μόνον. Ἀνάχ! καὶ σὺ;

ΑΝΑΧ. Ὅτε ὁ ἡμέτερος Θεὸς διατάσσει, ὁ Θεὸς τοῦ Σῆθ καὶ τοῦ Κάϊν, ὀφείλω νὰ ὑπακούσω, καὶ θέλω προσπαθῆσαι νὰ ὑπακούσω μεθ' ὑποκλίσεως, ἀλλὰ κατὰ τὴν ὥρην ταύτην τῆς πεγκοσμίου τιμωρίας, ἐὰν ἐτόλμων νὰ ζητήσω τι παρὰ τοῦ Θεοῦ δὲν θὰ ἐξίτησον ἕνα μόνον ἐπιζήσω τῆς ὅλης οἰκογενείας μου. Ἀδελφὴ μου! ὦ ἀδελφὴ μου! Τί θὰ ἦναι ὁ κόσμος, τί οἱ ἄλλοι κόσμοι, τί τὸ λαμπρότερον μέλλον, ἄνευ τοῦ τοσοῦτον ἡδέως παρελθόντος... ἄνευ τοῦ ἔρωτός σου... ἄνευ τοῦ ἔρωτος τοῦ πατρὸς μου... ἄνευ ὅλης ταύτης τῆς ζωῆς, ἄνευ τῶν ὄντων τούτων ἅτινα φαίνονται ὅτι ἐγεννήθησαν μετ' ἐμοῦ, τῶν ἀκτινοβολούντων ἀστέρων ἐξ ὧν κατήρχετο ἐπὶ τῆς ἐρεβώδους ὑπάρξεώς μου γλυκὴ, μὴ ἀνηκονεῖς ἐμέ, φῶς! Ἀολιβαμάχ! ὦ! ἐὰν εἶναι δυνατὴ συγχώρησις, ζήτησον... δέξαι αὐτήν. μισῶ τὸν θάνατον ἐὰν καὶ σὺ ἀποθάνῃς.

ΛΟΙΒΑΜΑΧ. Καὶ διατί! ὁ ἄφρων οὐτός, μὲ τὴν κιβωτὸν τοῦ πατρὸς του, τὸ φρόνητρον τοῦτο τὸ διὰ τοὺς κοινούς κατασκευασθὲν, κατέπληξε τὴν ἀδελφὴν μου; δὲν ἀγαπώμεθα ὑπὸ τῶν Σεραφεῖμ; Καὶ ἐὰν ὅμως δὲν ἡγαπώμεθα πρὸς αὐτῶν, ἠθέλομεν θέσει ὑπὸ τὴν προστασίαν ἐνὸς τέκνου τοῦ Νῶε τὴν ζωὴν μας; Ἄ μᾶλλον χιλιάκις... Ἀλλ' οὕτως εἶναι ἄφρων ὄνειρευόμενος τὰ χερίστα τῶν ἀνείρων, κεφαλὴ ἦν αἱ ἀγρυπνίαι ἐξήψαν, καὶ ἐν ἧ ὁ ἀποκρουσθεὶς ἔρωσ γεννᾷ μωρίας ὀλεθρίας ὀπτασίας. Ἐ! Τίς λοιπὸν θὰ κλονίσῃ τὰ βαρῆα ταῦτα ὄρη, τὴν στερεάν ταύτην γῆν; Τίς θέλει εἶπει εἰς

τὰ νέφη καὶ εἰς τὰ ὕδατα ταῦτα νὰ ἀποδυθῶσι τὸ σχῆμα ὅπερ ἡμεῖς καὶ οἱ πατέρες ἡμῶν εἶδομεν νὰ περιβάλλωνται ἀκαταπαύστως εἰς τὴν αἰώνιαν πορείαν των ; Τίς θέλει δυνηθῆ τοῦτο ;

ΙΑΦΕΘ. Ὁ δὲ ἐνός μόνου λόγου δημιουργήσας αὐτά.

ΑΟΛΙΒΑΜΑΧ. Τίς δὲ ἤκουσε τὸν λόγον τοῦτον ;

ΙΑΦΕΘ. Τὸ σύμπαν, ὅπερ κατὰ διαταγὴν τοῦ ὤρησεν ἐν τῇ ζωῇ. Ἄ ! μειδιάμα ὑπεροψίας ! Ἐρώτησον τὰ σὰ σεραφεῖμ, καὶ ἂν δὲν ἐπιμαρτυρήσωσι ταῦτα, ὁ τίτλος οὗτος δὲν τοῖς ὀφείλεται.

ΣΑΜΙΑΖΑΣ. Ἀολιδαμᾶχ, δόξαζον τὸν Θεόν σου !

ΑΟΛΙΒΑΜΑΧ. Ἄειποτε ἀνεγνώρισα ἐκείνον οὔτινος εἰμῆθα ἔργον, Σαμιάζα, τὸν πλάστην σου καὶ τὸν ἐμόν' εἶναι Θεὸς ἔρωτος καὶ οὐχὶ ὀδύνης.

ΙΑΦΕΘ. Οἱμοι ! τί δὲ ἄλλο εἶναι ὁ ἔρωτος ἂν μὴ ὀδύνης ; Αὐτὸς οὗτος ὁ δημιουργήσας τὴν γῆν ἐν τῇ ἀγάπῃ του, ἐθλίβῃ μετ' ὀλίγον ἀπὸ τῶν πρώτων, ἀπὸ τῶν τελειοτάτων αὐτῆς κατοίκων.

ΑΟΛΙΒΑΜΑΧ. Λέγεται.

ΙΑΦΕΘ. Εἶναι ἡ ἀλήθεια . . . (εἰσέρχονται ὁ Νῶε καὶ ὁ Σῆμ).

ΝΩΕ. Ἰάφεθ, τί πράττεις ἐν τοῖς τόποις τούτοις μετὰ τῶν τέκνων τῶν ἀμαρτωλῶν ; Δὲν φοβεῖσαι μὴ συμμεθέξῃς τῆς προσεγγιζούσης αὐτοῦς δίκης ;

ΙΑΦΕΘ. Πάτερ μου, καὶ εἶναι ἀμάρτημα, ἐν ζητῶ νὰ σώσω κόρας τῆς γῆς ; Παρατήρησον, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἦναι ἔνοχοι, διότι εἶναι μετὰ ἀγγέλων.

ΝΩΕ. Ἴδου λοιπὸν οἱ ἐγκαταλιπόντες τὸν θρόνον τοῦ Θεοῦ ἵνα ἐκλέξωσι γυναῖκας τῆς φυλῆς τοῦ Καῖν. Ἴδου τὰ τέκνα ταῦτα τοῦ οὐρανοῦ ἀναζητοῦντα τὰς θυγατέρας τῆς γῆς διὰ τὴν καλλονὴν των.

ΑΖΑΖΙΗΛ. Πατριάρχα ! σὺ εἶπας.

ΝΩΕ. Δυστυχία, δυστυχία, δυστυχία εἰς τοιαύτας ἐνώσεις ! Ὁ Θεὸς ἰδρύσατο φραγμὸν μετὰ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, καὶ ὤρισεν ἕκαστον ὃν κατὰ τὸ εἶδος του.

ΣΑΜΙΑΖΑΣ. Ὁ ἄνθρωπος δὲν ἐπλάσθη κατ' εἰκόνα τοῦ Ἰεχωβά ; Ὁ Θεὸς δὲν ἀγαπᾷ τὰ ποιήματά του ; καὶ πράττομεν ἄλλο τι μιμούμενοι τὴν διὰ τὰ πλάσματα αὐτοῦ ἀγάπην του ;

ΝΩΕ. Εἶμαι ἄνθρωπος καὶ δὲν δύναμαι

νὰ κρίνω τοὺς ἀνθρώπους, πολὺ δὲ μᾶλλον τὰ τέκνα τοῦ οὐρανοῦ· ἀλλὰ τοῦ Θεοῦ εὐδοκήσαντος νὰ μοὶ ἀνακοινώσῃ καὶ μοὶ ἀποκαλύψῃ τὰς κρίσεις του, ἐπιμαρτύρομαι ὅτι ἐν τῇ διαγωγῇ τῶν σεραφεῖμ, τῶν καταβαινόντων ἐκ τῆς αἰωνίου κατοικίας των εἰς κόσμον φαρτὸν καὶ κατὰ τὴν παραμονὴν καταστροφῆς, οὐδὲν καλὸν ἐνυπάρχει.

ΑΖΑΖΙΗΛ. Καὶ ἐὰν ἐπρόκειτο διὰ νὰ σώσωμεν ;

ΝΩΕ. Τοῦτο δὲν εἶναι ὑμέτερον, οἱ ἀδήποτε καὶ ἂν ἦ ἡ δόξα ὑμῶν· ἀδυνατεῖτε νὰ σώσητε ὅ,τι ὁ ποιητὴς αὐτῆς τῆς δόξης κατεδίκασεν. Ἐὰν ἡ ὑμῆτέρα ἀποστολὴ ἦτο ἀποστολὴ σωτηρίας, θὰ ἦτο γενικὴ, καὶ δὲν θὰ περιωρίζετο εἰς δύο πλάσματα, ὡραῖα τῷ ἄντι, ἀλλ' οὐδὲν ἦττον καταδεδικασμένα.

ΙΑΦΕΘ. Πάτερ μου ! μὴ λέγε τοῦτο.

ΝΩΕ. Τέκνον μου ! τέκνον μου ! ἐὰν θέλῃς ν' ἀποφύγῃς τὴν δίκην αὐτῶν, λησμόνησον τὴν ὑπαρξίν των· μετ' οὐ πολὺ δὲν θὰ ὑπάρχωσιν, ἐνῶ σὺ ἔσῃ πατὴρ νέου καὶ κρείττονος κόσμου.

ΙΑΦΕΘ. Ἄ ! ἐπεθύμουν ν' ἀποθάνω μετὰ τοῦ κόσμου τούτου, καὶ μετ' αὐτῶν.

ΝΩΕ. Εἶσαι ἄξιος τοῦ θανάτου διὰ τοιαύτην ιδέαν, ἀλλὰ δὲν θὰ γίνῃ οὕτω· θὰ σωθῆς ὑπ' ἐκείνου εἰς ὃν ἀντίκει ἡ σωτηρία.

ΣΑΜΙΑΖΑΣ. Καὶ διατὶ αὐτὸς καὶ σὺ, καὶ οὐχὶ αὐταὶ ἄς ὁ υἱὸς σου προτιμᾷ ἀμφοτέρων ;

ΝΩΕ. Τὴν ἐρώτησιν ταύτην ἀπεύθυνον πρὸς τὸ ἂν τὸ ποιῆσάν σε μείζονα ἐμοῦ τε καὶ τῶν ἐμῶν, ἀλλ' ἐπίσης ὑποκείμενον εἰς τὴν παντοδυναμίαν του. Ἀλλὰ βλέπω ἐρχόμενον τὸν γλυκύτερον τῶν ἀγγέλων του καὶ ἦττον ὑποκείμενον εἰς πειρασμόν. (Εἰσέρχεται ὁ ἀρχάγγελος Ραφαήλ).

ΡΑΦΑΗΛ. Πνεύματα ! ὧν ἡ θέσις ὤρισται πλησίον τοῦ ὑπεράτου θρόνου, τί ποιεῖτε ἐνταῦθα ; Οὕτως ἐκπληροῖτε τὸ καθήκον ὑμῶν ὡς σεραφεῖμ, ὅτε προσεγγίξει ἡ ὥρα καθ' ἣν ἡ γῆ πρέπει νὰ ἐγκαταλειφθῇ μόνῃ ; Ἐπιστρέψατε ἵνα μετὰ τῶν ἐπτὰ ἐκλεκτῶν προσφέρητε τὸ ἔνδοξον σέβας τῆς λατρείας σας καὶ τῆς θερμῆς ἀγάπης σας· ἡ θέσις σας εἶναι ἐν τῷ οὐρανῷ.

ΣΑΜΙΑΖΑΣ. ὦ Ῥαφαήλ! πρῶτον καὶ ὠραιότατον τέκνον τοῦ Θεοῦ, πότε ἀπηγόρευται τοῖς ἀγγέλοις νὰ περιτρέχωσι τὴν γῆν ταύτην, ἥτις εἶδε τσοάκις τὸν Ἰεχωβά ἀποτυποῦντα ἐπὶ τοῦ ἑδάφους τῆς τὸ ἴχνος τῶν διαβημάτων του; Ἠγάπησε τὸν κόσμον καὶ τὸν ἔπλασε νὰ ἀγαπᾷ ποσάκις, ποσάκις χαροποιῶς ἱπτάμενοι, ἐκομίσαμεν ἐνταῦθα τὰς ἀγγελίας του, λατρεύοντες αὐτὸν καὶ ἐν τοῖς ἐλαχίστοις τῶν ποιημάτων του, ἐπαγρυπνοῦντες ἐπὶ τοῦ πλανήτου τούτου, τοῦ νεωτέρου πάντων, καὶ ἐπιθυμοῦντες νὰ διατηρήσωμεν ἄξιον τοῦ κυρίου ἡμῶν τὸ τελευταῖον τοῦτο προῖόν τοῦ σεβαστοῦ αὐτοῦ λόγου! Διατί παρουσιάξεις μέτωπον αὐστηρόν, καὶ διατί ὀμιλεῖς περὶ μελλούσης καταστροφῆς;

ΡΑΦΑΗΛ. Ἐὰν ὁ Σαμιάζας καὶ ὁ Ἄζαζιήλ εὐρίσκοντο ἐν τῇ θέσει των μετὰ τῶν χορῶν τῶν ἀγγέλων, ἤθελον ἰδεῖ γεγραμμένον πυρίνοις γράμμασι τὸ τελευταῖον διάταγμα τοῦ Ἰεχωβά, καὶ δὲν ἤθελον μὲ ἐρωτᾷ περὶ τῆς θελήσεως τοῦ δημιουργοῦ των· ἀλλ' ἡ ἄγνοια παρακολουθεῖ πάντοτε τὴν ἀμαρτίαν· αὐτὰ τὰ φῶτα τῶν πνευμάτων ἐλαττοῦνται κατὰ λόγον τῆς ὑπερηφανείας των. Ἐνῶ πάντες οἱ ἀγαθοὶ ἀγγελοὶ ἀπεμακρύνθησαν τῆς γῆς, σεῖς μένετε συγκεκλινημένοι ὑπὸ ἐξάλλων παθῶν, καὶ τεταπεινωμένοι ὑπὸ θνητῆς ἀγάπης διὰ θνητὴν ὠραιότητα· ἀλλ' ὁ Θεὸς σᾶς συγχωρεῖ τὰ μέχρι τοῦδε· καὶ σᾶς μετακαλεῖ μεταξὺ τῶν ἀμέμπτων ὁμοίων σας. Φύγετε! φύγετε! ἢ μείνατε, καὶ, διὰ τῆς ἀναβολῆς ταύτης, χάσετε τὴν αἰωνιότητά σας.

ΑΖΑΖΙΗΛ. Καὶ σύ! ἀφοῦ ἡ κατοικία τῆς γῆς εἶναι ἀπηγορευμένη διὰ τῆς διαταγῆς ἣν ἴγνοοῦμεν μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης, δὲν εἶσαι ἐπίσης ἔνοχος ἐρχόμενος ἐνταῦθα;

(Τὸ τέλος εἰς τὸ ἐπόμενον).

5. Ο ΟΥΡΑΝΟΣ ΚΑΙ Η ΓΗ.

ΛΟΡΑΟΥ ΒΥΡΩΝΟΣ.

(Συνέχεια ἴδε φυλλ. 73).

ΡΑΦΑΗΛ. Ἦλθον νὰ σᾶς ἀνακαλέσω εἰς τὴν σφαιρᾶν σας, ἐν ὀνόματι αὐτοῦ τοῦ Ἰψίστου· αἱ διαταγαί του μοὶ εἶναι πάντοτε σεβάσται, καὶ ἡ ἐντολὴ ἦν ἔρχομαι νὰ ἐκπληρώσω κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην δὲν ἀφορᾷ ἐμέ. Μέχρι τοῦδε διετρέχουμεν ὁμοῦ τὸ ἀπειρον διάστημα· ἐξακολουθήσωμεν νὰ διατρέχουμεν ὁμοῦ ἰπτάμενοι τὸ κράτος τῶν ἀστέρων. Ἡ γῆ, εἶναι ἀληθὲς πρέπει νὰ ἀποθάνῃ! ἡ φυλὴ τῶν τέκνων της, ἀνακαλουμένη εἰς τὰ ἔγκατά της, πρέπει νὰ μαραινθῇ, ὡς καὶ μέγας ἀριθμὸς τῶν κοσμούντων αὐτὴν ἀντικειμένων· ἀλλ' ἡ γῆ αὕτη, δὲν εἶναι δυνατόν, δημιουργουμένη ἢ καταστροφομένη νὰ μὴ ἀφήσῃ κενὰ εἰς τὰς τάξεις τῶν ἀθανάτων, Σατανᾶς, ὁ ἀδελφὸς ἡμῶν, ἐκρημίσθη ἢ ἀλαζῶν θελήσει; του ἐπροτίμησε νὰ παριδῇ τὴν ὀδύνην ἢ νὰ λατρεύῃ εἰσέτι. Ἀλλ' ὑμεῖς, σεραφεῖμ, μέχρι τοῦ νῦν ἄγνοι, ὑμεῖς ἦττον ἰσχυροὶ τοῦ πρώτου τοῦτου πάντων τῶν ἀγγέλων, μέμνησθε τῆς πτώσεώς του, καὶ ἴδετε ἐὰν ἡ εὐχαρίστησις τοῦ παροτρύνειν τὸν ἄνθρωπον δύναται ν' ἀντισταθμίση πρὸς τὴν ἀπώλειαν τοῦ οὐρανοῦ, πολλὰ βραδέως λυπούμενου: Ἰπολέμησα ἐπὶ πολὺ, ἐπὶ πολὺ εἰσέτι ὀφείλω νὰ πολεμήσω τὸ ἀλαζῶν πνεῦμα, ὅπερ δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποφέρῃ τὴν ἰδέαν ὅτι εἶναι δημιουργήμα καὶ ἠρνήθη νὰ ἀναγνωρίσῃ τὸν ποιήσαντα αὐτὸ λαμπρότερον τοῦ χειροῦσε, ὡς τὸν ἥλιον ἐν μέσῳ τῶν ἀστέρων, οὗς διοικεῖ, ἀμυρόνον, μάλιστα τοὺς εἰς τὰ δεξιὰ του ἀρχαγγέλους. Τὸν ἠγάπησα... ἦτο τόσον ὠραῖος! ὦ οὐρανέ! μετὰ τὸν δημιουργόν του τίς ποτε ἐξίσωθη πρὸς τὸν Σατανᾶν κατὰ τὴν καλλονὴν καὶ τὴν ἰσχύν! Ἐὰν ἡ ὥρα ἢ ἰδοῦσα αὐτὸν σφάλλοντα ἠδύνατο νὰ λησμονηθῇ μίαν ἡμέραν!... Οὐχί... καὶ ἡ εὐχὴ αὕτη εἶναι ἀσεβής. Ἀλλὰ σεῖς οἱ μὴ ἐκπτώτοι, εἴθε νὰ διδαχθῆτε ἐκ τοῦ παραδείγματός του· ἡ αἰωνιότης μετ' ἐκείνου ἢ μετὰ τοῦ Θεοῦ του, ἰδοῦ ἢ ἐκλογή. Ὁ πειράζων Σατανᾶς οὐ

δὲν δύναται καθ' ἡμῶν, δὲν δύναται νὰ πειράσῃ τοὺς ὑπερθεὺς τῶν παγίδων του ἰσταμένους ἀγγέλους· ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος ἤκουσε τῆς φωνῆς του, καὶ σεῖς τὴν τῆς γυναικός... Ἡ γυνὴ εἶναι ὠραία· ὁ δὲ λόγος τοῦ ὄψεως εἶχεν ἐλάσσονα μαγείαν ἢ ἐν φίλημα τῆς ὠραιότητος· ὁ ὅφρις ἐνίκησε μόνον τὴν κόριν, ἐνῶ ἡ γυνὴ θέλει κρημνίσαι ἐκ νέου ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἀγγέλους παραβάτας τῶν οὐρανίων νόμων. Φύγετε! εἶναι ἔτι καιρὸς. Δὲν δύνασθε νὰ ἀποθάνητε, αἱ δὲ θυγατέρες αὐτῆς τῆς γῆς θέλουσιν ἀποθάνει, καὶ ὁ οὐρανὸς θέλει ἀντηγήσει ἐκ τῶν ὀδυνηρῶν θλίψεών σας διὰ τὰ φθαρτὰ ἀργιλώδη ταῦτα πλάσματα, ὧν ἡ μνήμη θέλει ἐπιζήσει ἐπὶ πολὺ ἐν τῇ ἀθανασίᾳ σας ὡς ὁ παρέχων αὐτοῖς τὸ φῶς ἥλιος. Σκέφθητε ὅτι ἡ οὐσία σας κοινὸν μόνον μετὰ τῆς οὐσίας ἐκείνων εἶχε τὴν δύναμιν τοῦ ἐπιφέρειν. Διατι κοινωνεῖτε τῶν θλίψεων, αἵτινες πρέπει νὰ ἦναι κληροδότημα τῶν τέκνων τῆς γῆς... γεννηθέντων ἵνα βλέπωσι τὴν ὑπαρξίν των γεωργουμένην ὑπὸ τῶν ἐπῶν, σπειρομένην ὑπὸ τῆς ὀδύνης καὶ δρεπομένην ὑπὸ τοῦ θανάτου τοῦ κυριαρχοῦ τούτου τοῦ κτήματος τῆς ἀνθρωπότητος. Καὶ ἂν ἡ ζωὴ των δὲν ἦτο συντετημημένη ὑπὸ τῆς ὀργῆς τοῦ Θεοῦ, καὶ ἂν ἀφίοντο νὰ διανοίγωσι διὰ τῶν αἰῶνων ὁδὸν πρὸς τὸν τάφον, οὐχ' ἦττον ἤθελεν εἶναι ἡ λεία τῆς ἀμαρτίας καὶ τῆς ὀδύνης.

ΑΟΙΒΑΜΑΧ. Ἄς φύγωσιν! ἀκούω τὴν φωνὴν ἧτις ἀναγγέλλει ὅτι πρέπει νὰ ἀποθάνωμεν πρὸ τῆς ἡλικίας εἰς ἣν ἔφθασαν οἱ πολλοὶ ἡμῶν πατριάρχαι, καὶ ὅτι ἐκεῖ ὑψηλὰ προητοιμασθῆ ὠκεανὸς, ἐνῶ ἐδῶ κάτω τὰ ὕδατα τῆς ἀβύσσου θὰ ὑψωθῶσι μέχρις οὗ ἐνωθῶσι μὲ τοὺς χειμάρρους τοῦ οὐρανοῦ. Ὡς φαίνεται, μικρὸς ἀριθμὸς θὰ σωθῇ ἢ φυλὴ τοῦ Κάϊν δὲν συμπεριλαμβάνεται, καὶ εἰς μάτην θὰ ὑψώσῃ τὰ βλέμματα πρὸς τὸν Θεὸν τοῦ Ἀδάμ. Ἀδελφὴ μου, ἀφοῦ οὕτως ἔχει, ἀφοῦ αἱ ἰκεσίαι μας δὲν θὰ δυνηθῶσι νὰ ἐπιτύχωσι παρὰ τοῦ Κυρίου οὐδὲ μιᾶς ὀδυνηρᾶς ὥρας ἀνάβωλιν, ἄς ἀποχωρισθῶμεν ἐκείνων τοὺς ὁποίους ἐλατρεύσαμεν· ἄς παρουσιασθῶμεν εἰς τὰ κύματα ὡς θὰ ἐπαρουσιαζόμεθα εἰς τὴν ῥομφαίαν, ἐὰν ὄχι ἄνευ συγγιγῆσεως, τοῦλάχιστον ἄνευ

φύβου, θρηνηύσαι ὀλιγώτερον δι' ἡμᾶς ἢ δι' ἐκείνους οἵτινες θά ἐπιζήσωσι μεθ' ἡμᾶς ἐν δουλείᾳ θνητῇ ἢ ἀθανάτῳ. Φύγετε, σερραφεῖμ, πρὸς τὰς αἰωνίας χώρας σας, ὅπου δὲν ὑπάρχουσιν ἀνεμοὶ μυκώμενοι καὶ κύματα βρόμοντα. Ἡμεῖς μὲν πέπρωται νὰ ἀποθνήσκωμεν, σεῖς δὲ νὰ ζῆτε αἰωνίως· ἀλλὰ τί εἶναι προτιμότερον, αἰώνιος θάνατος ἢ αἰωνία ζωὴ, μόνος ὁ Πλάστης τὸ ἡξέυρει. Ὑποταχθῆτε αὐτῷ ὡς ὑποτασσόμεθα ἡμεῖς. Δὲν θὰ ἤθελον, οὔτε ἀντὶ ὅλης τῆς χάριτος τῆς δοθείσης εἰς τὴν φυλὴν τοῦ Σῆθ, νὰ διατηρήσω τὸ γῆνιον τοῦτο σῶμα μίαν ὥραν πλειότερον παρ' ὅσον διατάττει ἡ θέλησις αὐτοῦ, οὔτε νὰ ἴδω ὑμᾶς στερουμένους ἐλαχίστου μέρους τῆς χάριτός του. Φύγετε! καὶ ὅταν αἰ πτέρυγές σας σὰς μεταφέρωσι μακρὰν τῆς διαμονῆς ταύτης, σκέφθητι, Σαμιάζα, ὅτι ὁ ἔρωσ μου θὰ ἀναβῆ μετὰ σοῦ εἰς τὸν οὐρανόν! καὶ εἰάν οἱ ὀφθαλμοί μου ἀκολουθοῦντες τὴν πτῆσίν σου μείνωσι χωρὶς δάκρυα, σημαίνει ὅτι ἡ μνηστὴ ἀγγέλου ἀπαξιοῦ νὰ κλαύσῃ. — Χαῖρε! ἤδη δύνασαι νὰ ἔλθῃς, θάλασσα ἀνεξιλέωτος!

ANAX. Πρέπει λοιπὸν νὰ ἀποθάνωμεν; πρέπει λοιπὸν νὰ σὲ στερηθῶ ἐπίσης, Ἀζαζιήλ; Ὡ καρδιά μου! αἱ προκισθήσεις σου ἦσαν ἀληθεῖς! καὶ ἐν τούτοις, πόσον ἦσο εὐτυχής! Ἡ προσβολή, εἰ καὶ προβλεφθεῖσα, μὲ κτυπᾷ ὡς ἂν ἦτο αἰφνιδία· δὲν βλέπτει, ἄφρον μὲ. Ἄχ! διατί! ἀλλ' ἄς μὴ σὲ κρατῶ — Φύγε! αἱ θλίψεις μου θὰ ἦναι βραχεῖαι· ἀλλ' αἱ ἰδικαί σου θὰ ἦσαν αἰώνιαι· εἰάν ἐξωρίζεσο ἀπὸ τὸν οὐρανὸν ἔνεκα ἐμοῦ. Πολλὴν συγκατάθεσιν ἔδειξες μέχρι τοῦδε πρὸς θυγατέρα τοῦ Ἀδάμ! Ἡ μοῖρα ἡμῶν εἶναι ἡ θλίψις· ἡ ὀδύνη καὶ τὸ αἶσχος κατέρχονται οὐ μόνον ἐφ' ἡμῶν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν Πνευμάτων τὰ ὅποια δὲν ἀπηξίωσαν νὰ μᾶς ἀγαπήσωσιν. Ὁ πρῶτος ὅστις μᾶς ἐδίδαξεν τὴν ἐπιστήμην κατεκρημνίσθη ἐκ τοῦ ἀρχαγγελικοῦ θρόνου τοῦ ἀγνοῶ εἰς τίνα ἄγνωστον κόσμον· καὶ σὺ Ἀζαζιήλ! — Ὅχι, δὲν θὰ γνωρίσης ἐξ αἰτίας μου τὴν θλίψιν! ἀναχώρησον! καὶ μὴ κλαῖε! δὲν δύναται νὰ κλαύσῃ· ἀλλ' ἡ ἄνευ δακρύων θλίψις σου ἴσως εἶναι ὀξύτερα τῆς ἐμῆς· λησμονήσον λοιπὸν ἐκείνην εἰς τὴν ὅποιαν τὰ κύματα τοῦ καταστρεπτικοῦ ὠκεανοῦ δὲν θὰ φέρωσιν ἀγωνίαν τοιαύτην!

Φύγε! φύγε! ἀφοῦ ἀναχωρήσης, θὰ μοὶ ἦναι ὀλιγώτερον δύσκολον νὰ ἀποθάνω.

ΙΑΦΕΘ. Ὡ! μὲ λέγεις τοῦτο! — Πάτερ μου! καὶ σὺ, ἀρχάγγελε! ἐν τῇ καρτᾷ καὶ αὐστρηᾷ γαληνιότητι τοῦ μετώπου τούτου, ἀναγινώσκω τὸ θεῖον ἔλεος· ἄς μὴ γίνωσι βορὰ τοῦ ἄνευ ὀχθῶν ὠκεανοῦ, ἄς τὰς δεχθῆ ἡ κιβωτός ἡμῶν, ἢ ἄς παῦσω νὰ ζῶ!

ΝΩΕ. Σιωπῆ! τέκνον τῶν παθῶν, σιωπῆ! εἰάν δὲν δύνασαι νὰ κρατήσης τὴν καρδίαν σου, τοῦλάχιστον τὸ στόμα σου ἄς μὴ βλασφημῆ τὸ Θεόν σου! ζῆθι ὡς τὸ ἀπαιτεῖ — ἀπόθانون, ὅταν τὸ διατάξῃ, τὸν θάνατον τῶν δικαίων, καὶ ὅχι ὡς ἡ φυλὴ τοῦ Κάιν. Παῦσον νὰ θλιβῆσαι, ἢ σέναζον ἐν σιωπῇ· παῦσον νὰ ἐνοχλῆς τὸν οὐρανὸν διὰ τῶν ἐγωῦστικῶν θρηνῶν σου. Θέλεις νὰ πράξῃ ὁ Θεὸς ἐγκλημα χάριν σοῦ; διότι θὰ ἦτο ἐγκλημα εἰάν μετέβαλλε τὰς βουλάς του πρὸς μόνον τὸ συμφέρον θνητοῦ θλιβομένου. Ἔσο ἀνὴρ! καὶ ὑπόφερε πᾶν ὅ,τι ἡ φυλὴ τοῦ Ἀδάμ ὀφείλει καὶ δύναται νὰ ὑποφέρῃ.

ΙΑΦΕΘ. Ναι, πάτερ μου! Ἀλλὰ, ὅταν ὅλοι ἀπολεσθῶσιν, ὅταν μόνον ἡμεῖς μείνωμεν κυμαινόμενοι ἐπὶ τῆς γλαυκῆς ἐρήμου, ὅταν τὰ φέροντα ἡμᾶς κύματα κρῖψωσιν εἰς τὰ βάθη αὐτῶν τὴν περιφλεμένην ἡμῶν γῆν, τοὺς προσφιλεῖς φίλους, τοὺς σιωπηλοὺς ἀδελφούς, ὅλους καταποντισθησομένους εἰς τὴν ἀβαθῆ ταύτην ἄβυσσον, τίς τότε θὰ δυνηθῆ νὰ σταματήσῃ τὰ δάκρυα ἡμῶν καὶ τὰς κραυγὰς; Ἐν τῇ σιγῇ τῆς καταστροφῆς θὰ εὐρωμεν ἡσυχίαν; Ὡ Θεέ! ἔσο Θεός, καὶ φείσθητι ἐνόσω εἶναι ἀκόμη καιρός! Μὴ ἀνανεοῖς τὴν πτῶσιν τοῦ Ἀδάμ. Τὸ ἀνθρώπινον γένος συνέκειτο τότε μόνον ἐκ δύο ἀνθρώπων· ἀλλ' ἤδη τοσοῦτον ἐπολλαπλασιάσθησαν οἱ κάτοικοι τῆς γῆς, ὥστε τὰ κύματα καὶ αἱ ἀπαισίαι σταγόνες τῆς βροχῆς θὰ πέσωσιν ὀλιγώτερον πολυάριθμοι παρ' ὅσοι θὰ ἦναι οἱ τάφοι των.

ΝΩΕ. Σιωπῆ, τετυφωμένον τέκνον! ἐκάστη τῶν λέξεών σου εἶναι ἐγκλημα· Ἀγγελε! συγχώρησον τὴν ἀπελπισίαν τοῦ νέου τούτου.

(ἀκολουθεῖ).

5. Ο ΟΥΡΑΝΟΣ ΚΑΙ Η ΓΗ.

ΛΟΡΔΟΥ ΒΥΡΩΝΟΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε φυλ. 74).

ΡΑΦΑΗΛ. Σεραφεῖμ! ἡ γλῶσσα τῶν θνητῶν τούτων ἐμπνέεται ὑπὸ τοῦ πάθους· σεῖς, οἵτινες εἰσθε ἢ ὀφείλετε νὰ εἰσθε ἀπαθεῖς καὶ καθαροί, δύνασθε νὰ ἐπανέλθετε μετ' ἐμοῦ εἰς τὸν οὐρανόν.

ΣΑΜΙΑΖΑΣ. Δυνάμεθα ἐπίσης νὰ μὴ πράξωμεν τίποτε. Ἐξελέξαμεν ἤδη, καὶ θὰ ὑποστῶμεν τὰς συνεπειὰς τῆς ἐκλογῆς ταύτης.

ΡΑΦΑΗΛ. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀπόκρισίς σας; ΑΖΑΖΙΗΛ. Ὅ,τι εἶπεν αὐτός, λέγω καὶ ἐγώ.

ΡΑΦΑΗΛ. Ἀκόμη! Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης σὰς ἐγκαταλείπω ἀπογυμνωμένους τῆς ἰσχύος σας καὶ ξένους πρὸς τὸν Θεόν σας.

ΙΑΦΕΘ. Φεῦ! ποῦ θὰ ὑπάγωσιν αὐτοί; ποῦ δὲ αὐταί; Ἀκούσατε! ἀκούσατε! ἤχοι πένθιμοι ἐκφεύγουσιν ἐκ τοῦ κόλπου τοῦ ὄρους, καὶ ὅλον ἐν αὐξάνουσιν· εἰς τὸ ὄρος

δὲν ὑπάρχει ἐλάχιστος ἄνεμος καὶ ἐντούτοις ὅλα τὰ φύλλα τρέμουσιν, ὅλα τὰ ἄνθη ἀποσπῶνται· ἡ γῆ στενάζει ὡσεὶ πιεζομένη ὑπὸ βάρους δυσβαστάκτου.

ΝΩΕ. Ἀκούσατε! ἀκούσατε τὴν κρυγὴν τῶν θαλασσιῶν πτηνῶν! Ἡ πληθὺς αὐτῶν ἐκτείνεται ὡς νέφος ἐν τῇ ζοφερᾷ ἀτμοσφαίρᾳ, πλανῶνται περὶ τὸ ὄρος, ὅπου οὐδέποτε λευκὴ πτέρυξ, ὑγρὰ ἐκ τῶν πικρῶν κυμάτων, ἐτόλμησε νὰ πετάξῃ, οὔτε ἐν ὥρᾳ σφοδροτάτων τρικυμιῶν. Μετ' ὀλίγον θὰ ἦναι τὸ ὄρος ἡ μόνη αὐτῶν παραλία, καὶ ἔπειτα δὲν θὰ ἔχωσι πλέον καμμίαν!

ΙΑΦΕΘ. Ὁ ἥλιος! ὁ ἥλιος! ἀνατέλλει, ἀλλ' ὄχι μετὰ τὸ ζωογόνον φῶς του, καὶ ὁ μέλας κύκλος ὁ περὶ τὸν παρωργισμένον δίσκον του ἀναγγέλλει εἰς τὴν γῆν ὅτι ἀνέτειλεν ἡ τελευταία αὐτῆς ἡμέρα! Τὰ νέφη ἐπανέλαβον τὰς χροιάς τῆς νυκτός μετὰ τὴν διαφορὰν ὅτι ἔχουσι χρῶμα ὀρειχάλκου πρὸς τὸ μέρος τοῦ ὀρίζοντος ὅπου ἄλλοτε ἡ ἠὼς προέκυπτε λαμπροτέρα.

ΝΩΕ. Βλέπετε τὴν ἀστραπὴν ταύτην; εἶναι προάγγελος τοῦ μακρουῦ κεραυνοῦ! Πλησιάζει! ἀναχωρήσωμεν! ἀναχωρήσωμεν! ἄς ἀφήσωμεν εἰς τὰ στοιχεῖα τὴν ἔνοχον βοράν των! ἄς ὑπάγωμεν εἰς τὸ μέρος ὅπου ἡ ἀγία κιβωτός ἡμῶν ὑψοῖ τὰ προστατευτικὰ πτευρά της καὶ κατ' αὐτοῦ τοῦ ναυαγίου.

ΙΑΦΕΘ. Ὡ πάτερ μου! σταθῆτε! μὴ ἀφίνετε τὴν Ἀνάχ μου εἰς τὴν μανίαν τῶν κυμάτων.

ΝΩΕ. Δὲν χρεωστοῦμεν νὰ ταῖς ἀφήσωμεν ὅ,τι ἀναπνέει; Ἀναχωρήσωμεν.

ΙΑΦΕΘ. Θὰ μείνω.

ΝΩΕ. Ἀπόθانون λοιπὸν μετ' αὐτῶν! Τολμᾶς νὰ ὑψώσῃς τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν προφητικὸν τοῦτον οὐρανόν, καὶ νὰ προσπαθήσῃς νὰ σώσῃς ἐκείνους τοὺς ὀποίους τὰ πάντα ἐνοῦνται διὰ νὰ καταδικάσωσι, συμφώνως μετὰ τὴν δικαίαν ὀργὴν τοῦ Ἰεχωβά;

ΙΑΦΕΘ. Ἡ ὀργὴ καὶ ἡ δικαιοσύνη δὲν δύνανται νὰ ὑπάρχωσιν ὁμοῦ.

ΝΩΕ. Βλάσφημε! τολμᾶς νὰ γογγύξῃς εἰς τοιαύτην στιγμὴν;

ΡΑΦΑΗΛ. Πατριάρχα! φανοῦ ἀκίμη πατῆρ! ἀπόθεσον τὴν ὀργὴν σου· ὁ υἱός σου θὰ ζήσῃ μετὰ ὅλην τὴν παραφορὰν του· δὲν ἤξεύρει τί λέγει· οὐχ ἥττον, δὲν θὰ

πίη μετὰ τῶν πνιγομένων κλαυθμῶν τὸν πικρὸν ἀφρὸν τῶν ὑψουμένων κυμάτων· ἀλλ' ὅταν κατευασθῇ ἡ παραφορὰ του, θὰ ἦναι δίκαιος ὡς σὺ· ὡς οἱ υἱοὶ οὗτοι τοῦ οὐρανοῦ, δὲν θὰ ἀπολεσθῇ καὶ αὐτὸς μετὰ τῶν θυγατέρων τῶν ἀνθρώπων.

ΑΟΔΙΒΑΜΑΧ. Ἡ θύελλα πλησιάζει· ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ ἐνοῦνται διὰ νὰ καταστρέψωσι πᾶν ὅ,τι ζῆ. Μεταξὺ τῆς δυνάμεώς μας καὶ τῆς αἰωνίας δυνάμεως, ἡ πάλη εἶναι ἀνισος!

ΣΑΜΙΑΖΑΣ. Ἄλλ' ἡ ἡμετέρα εἶναι μετὰ σοῦ· σὰς μεταφέρωμεν εἰς ἀστέρα τινὰ ἡσυχον, ὅπου ἡ Ἀνάχ καὶ σὺ, θὰ συμμεθεῖσθε τῆς τύχης μας· ἐὰν δὲν ποθῆς τὴν γῆν, θὰ λησμονήσωμεν καὶ ἡμεῖς τὴν ἀπώλειαν τοῦ οὐρανοῦ.

ΑΝΑΧ. Ὡ σκηναὶ τοῦ πατρός μου! ὦ κοιτίς τῆς γενήσεώς μου! ὦ ὄρη, κοιλάδες, δάση! ὅταν δὲν ὑπάρχετε πλέον, τίς θὰ σφογγίσῃ τὰ δάκρυά μου;

ΑΖΑΖΙΗ. Ὁ ἄγγελος σύζυγός σου. Μὴ φοβῆσαι τίποτε· μοιλονότι θὰ εἴμεθα ἐξωρισμένοι ἀπὸ τὸν οὐρανόν, θὰ μᾶς μένωσι πολλὰ ἄσυλα ὅπου οὐδεὶς θὰ δυνηθῇ νὰ μᾶς διώξῃ.

ΡΑΦΑΗΛ. Ἀντάρτα! οἱ λόγοι σου εἶναι ἐπίσης ἔνοχοι ὅσον αἱ πράξεις σου θὰ ἦναι εἰς τὸ ἐξῆς ἀνίσχυροί· ἡ πυρίνη ῥομφαία ἣτις ἐδίωξεν ἐκ τοῦ παραδείσου τὸν πρῶτον ἀνθρωπὸν ἀστράπτει ἀκόμη εἰς τὴν χεῖρα τοῦ ἀρχαγγέλου.

ΑΖΑΖΙΗ. Δὲν δύναται νὰ μᾶς φωνεύσῃ ἀπεύθυνον εἰς τὴν κόνιν τὰς θανασίμους ἀπειλάς σου, καὶ ὀμίλησον περὶ ῥομφαίας εἰς ὅσους ἔχουσιν αἷμα νὰ χύσασαι. Τί εἶναι αἱ ῥομφααῖά σου εἰς τοὺς ἀθανάτους ὀφθαλμούς μας;

ΡΑΦΑΗΛ. Ἦλθεν ἡ στιγμή νὰ δοκιμάσῃς τὴν δυνάμιν σου· θὰ μάθῃς τέλος πόσον ματαιὰ ἔσται ἡ πάλη κατὰ τῶν θελήσεων τοῦ Θεοῦ· ὅλη ἡ ἰσχὺς σου ἦτο ἐν τῇ πίστει σου.

(Φαίνονται ἐρχόμενοι οἱ Ὀνητοὶ οἵτινες φεύγουσι καὶ ζητοῦσι καταφύγιον.)

ΧΟΡΟΣ ΕΚ ΘΗΝΤΩΝ. Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ μίγνυνται! — Θεέ! Θεέ! τί κακὸν ἐπράξαμεν; φείσθητι ἡμῶν! Ἄκουσον! καὶ αὐτὰ τὰ θηρία τῶν δασῶν ὠροῦνται! ὁ δράκων ἐξέρχεται ἔρπων ἐκ τῆς φωλεᾶς του, καὶ ἔρχεται, ἐμφοβός, μὴ ἐπιβλαβής,

νὰ ἐνωθῇ μετὰ τοὺς ἀνθρώπους· τὰ πτηνὰ πληροῦσι τὸν ἀέρα μετὰ τὰς κραυγὰς τῆς ὀδύνης των! Ὡ ἰεχωβά! ἀπομάκρυνον ἐπὶ τὴν μᾶστιγα τῆς ὀργῆς σου· οἴκτειρον τὴν ἀπελπισίαν τοῦ κόσμου, ὅστις εἶναι ἔργον τῶν χειρῶν σου! ἄκουσον τὰς ἰκεσίας, οὐ μόνον τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ συμπᾶσις τῆς φύσεως!

ΡΑΦΑΗΛ. Χαῖρε, γῆ! Καὶ ὑμεῖς, δυστυχεῖς υἱοὶ τῆς κόνεως, δὲν δύναμαι οὔτε ὀφείλω νὰ σὰς βοηθῶ· ἡ καταδίκη σας ἀπηγγέθη! (Ὁ Ῥαφαὴλ ἀπομακρύνεται.)

ΙΑΦΕΘ. Νέφη τινὰ ἵπτανται ὡς γῦπες κατόπιν τῆς βορᾶς των, ἐνῶ ἄλλα, ἀκίνητα ὡς βράχοι, προσμένουσι τὴν διαταγὴν νὰ χύσωσι τοὺς χειμᾶρρους τῆς ὀργῆς των. Γλαυκὸς πέπλος δὲν θὰ καλύψῃ πλέον τὸ στερέωμα, καὶ οὐδὲν ἄστρον θὰ λάμψῃ πλέον· ὁ θάνατος ἀνέτειλεν ἀντὶ τοῦ ἡλίου, καὶ φῶς ὠχρὸν καὶ ἐπιτάφιον ἐπυχύθη ἐπὶ τῆς θνησκούσης ἀτμοσφαιρας.

ΑΖΑΖΙΗ. Ἐλθὲ, Ἀνάχ! ἄφησον τὴν φυλακὴν ταύτην ἣτις ἔχει ὡς θεμέλιον τὸ χάος· τὰ στοιχεῖα ἔρχονται νὰ τὴν ἐπαναφέρωσιν εἰς τὴν ἦτο κατάστασιν· ὑπὸ τὴν σκέπη τῶν πτερύγων τούτων θὰ εἶσαι ἐν ἀσφαλείᾳ, ὡς ἄλλοτε ὁ ἀετιδεὺς ὑπὸ τὰς πτέρυγας τῆς μητρός του. — Ἄς ἀφήσωμεν νὰ μυκάται τὸ χάος μετὰ ὅλα τὰ ἐξορμήσαντα στοιχεῖά του! μὴ τρομάξῃς διὰ τὸν πάταγον τῆς θορυβώδους πάλης των! Ἰπάγωμεν νὰ κατοικήσωμεν κόσμον λαμπρότερον τούτου, καὶ ὅπου θὰ ἀναπνεύσῃς τὴν πνοὴν ζωῆς ἀερίας· ὑπάρχουσι στερεώματα ἄλλα ἢ τὰ σκοτεινὰ ταῦτα νέφη.

(Ὁ Ἀζαζιὴ καὶ ὁ Σαμιάζας ἵπτανται καὶ γίνονται ἄφαντοι μετὰ τῆς Ἀνάχ καὶ τῆς Ἀολιβαμάχ.)

ΙΑΦΕΘ. Ἀνεχώρησαν! ἐγένοντο ἄφαντοι ἐν μέσῳ τῆς κλαγγῆς τοῦ ἐγκαταλειμμένου κόσμου· καὶ εἴτε ζήσωσιν, εἴτε ἀποθάνωσι μετὰ πᾶν ὅ,τι ὑπάρχει ἐπὶ τῆς γῆς, ἦδη ἐγγὺς τοῦ τέλους του, οὐδὲν εἰς τὸ ἐξῆς θὰ ἐπαναφέρῃ εἰς τὰ βλέμματά μου τὴν Ἀνάχ!

ΧΟΡΟΣ ΕΚ ΘΗΝΤΩΝ. Ὡ υἱέ τοῦ Νῶε! εὐσπλαγχνίσου τοὺς ἀδελφούς σου! Πῶς! θέλεις λοιπὸν νὰ τοὺς ἐγκαταλείψῃς ὅλους, — ὅλους, — ὅλους εἰς τὴν διάκρισιν τῶν κυμάτων, ἐνῶ ἐν μέσῳ τοῦ πολέμου τῶν στοιχείων, θὰ εἶσαι ἡσυχός καὶ χωρὶς φόβου ἐντὸς τῆς κιβωτοῦ σου;

ΜΙΑ ΜΗΤΗΡ (παρουσιάζουσα τὸ τέκνον της πρὸς τὸν Ἰάκωβ). ὦ! δέχθητι εἰς τὴν κιβωτὸν τὸ παιδίον τοῦτο! Τὸ ἐγέννησα ἐν ὀδύναϊς, ἀλλ' ἐμειδιάσα ὑπὸ χαρᾶς ἰδοῦσα αὐτὸ κρεμάμενον εἰς τὸν μαστόν μου. Διατί ἐγεννήθη; Τί ἐπραξεν, — ὁ μὴ ἀποθηλασθεῖς ἔτι υἱός μου — διὰ νὰ ἐπισύρῃ τὴν ὄργην ἢ τὴν περιφρόνησιν τοῦ Ἰεχωβά; Τί τοσοῦτον ἔνοχον ὑπάρχει ἐν τῷ γάλακτί μου, ὥστε πρέπει ὁ θάνατος νὰ ὀπλίσῃ τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν διὰ νὰ καταστρέψωσι τὸ τέκνον μου καὶ πνιξῶσιν ὑπὸ τὰ κύματα τὴν ἀθῶαυ πνοήν του; Σῶσον αὐτό, υἱὲ τοῦ Σήθ! ἢ ἔσο κατηραμένος — μετ' ἐκείνου ὅστις σὲ ἐπλασε, καθὼς καὶ ἡ φυλὴ σου, εἰς τὴν ὁποίαν μᾶς θυσιάσεις.

ΙΑΦΕΘ. Σιωπή! ἡ ὥρα δὲν εἶναι κατάλληλος νὰ ἀναθεματίξῃ τις ἀλλὰ νὰ προσεύχεται.

ΧΟΡΟΣ ΕΚ ΘΝΗΤΩΝ. Νὰ προσεύχεται!!! Καὶ ποῦ θὰ ἀναβῆ ἢ προσευχῆ, ὅταν τὰ ἐξογκωθέντα νέφη χαμηλοῦσιν ἐπὶ τῶν ὀρέων καὶ χύνουσι τοὺς χειμάρρους των ὅταν ὁ ὑπερχειλίσας ὠκεανὸς ἀνατρέπῃ ὅλα τὰ φράγματα, καὶ κατευνάξῃ τὴν δίψαν καὶ αὐτῶν τῶν ἐρήμων; Κατηραμένος ὅστις ἐπλασε σὲ καὶ τὸν πατέρα σου! ἤξεύρομεν ὅτι αἱ κατάραι ἡμῶν εἶναι μάταιαι, καὶ ὅτι πρέπει νὰ ἀποθάνωμεν ἄλλ' ἐπειδὴ ἡ τύχη μας δὲν δύναται νὰ γείνη βαρυτέρα, διατί νὰ μὴ ὑψώσωμεν τοὺς ὕμνους μας; διατί νὰ κλίνωμεν τὰ γόνατά μας πρὸ τοῦ ἀμειλίκτου Παντοδυνάμου; Μεθ' ὅλα ταῦτα δὲν θὰ ἀπορῦγωμεν τὸν θάνατον. Ἐὰν ἐπλασε τὴν γῆν, ἄς αἰσχυνηθῆ διότι ἐπλασεν ἕνα κόσμον διὰ νὰ τὸν καταστρέψῃ. — Ἰδοὺ προστρέχοντα τὰ φρικώδη κύματα! προστρέχουσι μανιωδῶς! καὶ ὁ μυκηθμός των καθιστᾷ σιωπηλὴν τὴν πλήρη ὑγείας καὶ ζωῆς φύσιν. Τῶν δένδρων τῶν δασῶν, συγχρόνων τῆς ὥρας ἥτις εἶδε γεννώμενον τὸν παράδεισον, πρὶν ἢ Εὐὰ φέρῃ εἰς τὸν Ἀδάμ τὴν ἐπιστήμην ὡς προῖκα, καὶ πρὶν ὁ Ἀδάμ ψάλλῃ τὸν πρῶτον τῆς δουλείας ὕμνον, τῶν γιγαντωδῶν τούτων δένδρων, πρασίμων ἀκόμη ἐν τῷ γήρατι αὐτῶν, τὰ κύματα ὑπερέβησαν τὴν κορυφήν τὰ ἀνθη των ἠρπάγησαν ὑπὸ τοῦ Ὠκεανοῦ, ὅστις ἀναβαίνει, ἀναβαίνει, ἀναβαίνει πάντοτε. Μάτην ὑψώνωμεν τοὺς ὀφθαλμούς

πρὸς τοὺς οὐρανοὺς· οἱ οὐρανοὶ ταπεινοῦνται, μίγνυνται μετὰ τῶν θαλασσῶν, καὶ κρύπτουσι τὸν Θεὸν ἀπὸ τὰ ἱκετευτικὰ βλέμματα ἡμῶν. Φύγε, υἱὲ τοῦ Νῶε, φύγε, ὑπαγε εἰς τὴν σκηνὴν τὴν ὁποίαν ἔστησε διὰ σὲ ἐπὶ τοῦ Ὠκεανοῦ· βλέπε ἐπὶ τῶν ὑδάτων τὰ πτώματα τῶν ἀνθρώπων μεταξὺ τῶν ὁποίων διήλθον αἱ ἡμέραι σου, καὶ τότε ὑψώσον πρὸς τὸν Ἰεχωβά τὸν ὕμνον τῆς εὐγνωμοσύνης σου!

Εἰς ΘΝΗΤΟΣ. Εὐτυχεῖς ὅσοι ἀποθνήσκουσιν ἀγαπώμενοι παρὰ τοῦ Κυρίου! Μολονότι τὰ ὕδατα καλύπτουσι τὴν γῆν, εἶναι ὅμως καὶ τοῦτο ἔργον τοῦ λόγου του, καὶ ἂς λατρεύσωμεν τὰ βουλευμάτα του! Μοι ἔδωκε τὴν ζωὴν ἀφαιρῶν αὐτὴν ἀπ' ἐμοῦ λαμβάνει ὅτι τῷ ἀνῆκε· καὶ ὅταν οἱ ὀφθαλμοί μου κλεισθῶσι διὰ παντός, ὅταν ἡ ἱκετεύουσα φωνή μου δὲν θὰ ἀκουέται πλέον εἰς τοὺς πόδας τοῦ θρόνου του, εὐλογητὸς ὁ Κύριος δι' ὅτι συνέβη, ὡς καὶ δι' ὅτι γίνεται· ἐπειδὴ τὰ πάντα ἀνήκουσιν αὐτῷ, ἀπὸ τοῦ πρώτου μέχρι τοῦ τελευταίου, ὁ χρόνος, — τὸ διάστημα, — ἡ αἰωνιότης, — ἡ ζωὴ, — ὁ θάνατος, ἡ εὐρεία χώρα τοῦ γνωστοῦ, καὶ τὸ ἀπειρον πεδίου τοῦ ἀγνώστου. Ὅτι, ἔκαμε, δύναται νὰ τὸ καταστρέψῃ· πρέπει, διὰ μίαν ἑλαφρὰν πνοὴν ζωῆς, νὰ βλασφημήσω καὶ νὰ στενάξω; Ὀχι, ἔζησα ἐν πίστει, θὰ ἀποθάνω μετ' αὐτῆς· καὶ αὐτὸ τὸ σύμπαν ἐὰν κλονισθῆ ἐπὶ τῆς βίσεώς του, θὰ μείνω ἀκλόνητος.

ΧΟΡΟΣ ΕΚ ΘΝΗΤΩΝ. Ποῦ νὰ φύγωμεν; ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν ὀρέων; οἱ χειμάρροι αὐτῶν καταπίπτουσι μωκώμενοι πρὸ τοῦ προχωροῦντος Ὠκεανοῦ, ὅστις ἤδη ὑπερέβη τοὺς λόφους, καὶ εἰσέδυσεν εἰς τὰ βάθη ὅλων τῶν σπηλαίων.

ΜΙΑ ΓΥΝΗ. ὦ! σώσατέ με, σώσατέ με! ἡ κοιλὰς μας δὲν ὑπάρχει πλέον ὁ πατήρ μου καὶ ἡ σκηνὴ τοῦ πατρός μου, οἱ ἀδελφοί μου καὶ τὰ ποίμνια τῶν ἀδελφῶν μου, τὰ θελκτικὰ δένδρα τὰ ὁποῖα κατὰ τὴν μεσημβρίαν μᾶς παρείχον τὴν σκιάν των, καὶ τὴν ἐσπέραν μᾶς ἔκαμνον νὰ ἀκούωμεν τὸ γλυκὺ ἄσμα τῶν πτηνῶν, τὸ μικρὸν ῥυάκιον τὸ ὁποῖον ἐδρόσιζε τὰς χλοερὰς νομάς μας, τὰ πάντα ἐξηρανίσθησαν. Τὴν πρωίαν ταύτην, ὅταν ἀνέβην εἰς τὸ ὄρος ἐστράφη διὰ νὰ εὐλογήσω τὴν διαμονὴν ἐκείνην, καὶ οὔτε ἐν φύλλον

δὲν ἐφαίνετο ἔτοιμον νὰ πέσῃ·—καὶ ἤδη οἱ τόποι ἐκεῖνοι δὲν ὑπάρχουσι πλέον!—
Διατὶ ἐγεννήθη;

ΙΑΦΕΘ. Διὰ νὰ ἀποθάνῃς! διὰ νὰ ἀποθάνῃς νέα, εὐτυχῆς ὅτι δὲν εἶδες τὸν τάφον τῆς οἰκουμένης, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου κατεδικάσθη νὰ κλαίω εἰς μάτην. Ὄταν τὰ πάντα ἐκλείψωσι, διατὶ πρέπει νὰ ἐπιζήσω;

(Τὰ ὕδατα ἀναβαίνουν· οἱ ἄνθρωποι φεύγουσι πανταχόθεν· τὰ κύματα προφθάνουσι μέγαν ἀριθμὸν αὐτῶν· ὁ χορὸς τῶν θνητῶν διασπείρεται καὶ ζητεῖ καταφύγιον εἰς τὰ ὄρη· ὁ Ἰάφεθ μένει ὄρησις ἐπὶ βράχου· φαίνεται ἡ κιβωτὸς κυματίζουσα ἐν ἀπόπτῃ καὶ προχωροῦσα πρὸς αὐτόν.)